

და მე გაცყვით თქვენ...

აკითხვებს ყოველ ნომერში ვთავაზობთ ინტერვიუს ქართულ წინასწარმეტყველთან. იგი ისაუბრებს მოცემული მომენტისთვის ყველაზე მატარ აქტუალურ თემაზე, თუმცა ძალბატონი ლელას აასუხავს ყოველთვის მუშაშემა რამდენიმე წლის წინ ჩაწერილ წინასწარმეტყველებას.

ინტერვიუ ჩაწერილია 30 იანვარს

— ქალბატონო ლელა, ეს ინტერვიუ მინდა იმ შეკითხვებით დავიწყო, რომლებიც გაუთიხს საიტზე შემოვიდა. მაგალითად, ჩვენი ერთ-ერთი მკითხველი, სახელად გიორგი, კითხულობს: „ბოლო პერიოდში დედამინის სხვადასხვა წერტილში ისმის უცნაური ხმები, თან, ძალიან შემაძრწუნებელი. ზოგი მიიჩნევს, რომ ეს პოლუსები იცვლება, ზოგი ფიქრობს, რომ უცხოპლანეტელები გვესტუმრენ, ხოლო ზოგიც აღსასრულის უამის მოახლოებად აღიქვამს. იქნებ ქალბატონმა ლელამ გავცეს პასუხი, რა ხმებია ეს, რომლებსაც ვერაფერს ხსნის?“ შეკითხვას თან ახლავს ვიდეორგოლი, რომელშიც კიევში გასული წლის აგვისტოში ჩანერილი ხმებია დაფიქსირებული და მე თქვენ ის მოგასმენინეთ. მართლაც, რა არის ეს, ქალბატონო ლელა?

— რა არის და ბლევი, შარლატანობა! არავითარი ზებუნებრივი ამაში არ გახლავთ და არ მოასწავებს არც პოლუსების ცვლას, არც უცხოპლანეტელების ვიზიტს და არც ბოლო უამის მოახლოებას. ეს რომ რაიმე განსაკუთრებული ნიშანი იყოს, მაშინ მთელ უკრაინაში უნდა ისმოდა ამგვარი ხმები და არა მხოლოდ კიევის, ან სხვა რომელიმე ქალაქის ერთი საცხოვრებელი მასივის რამდენიმე კორპუსს შორის. ნუ ეძებთ სასწაულებს იქ, სადაც ისინი არ არის. ნუ ავიწყდება ხალხს, რომ არც ერთი ასეთი ნიშანი, რომელიც პერიოდულად ლამის მთელ მსოფლიოს აფორიაქებს ხოლმე, არასდროს დადასტურებულა და შესაბამისად, არც არაფერი მოჰყოლია.

სხვათა შორის, ეგვიპტის სფინქსი თავის დროზე ნაკლებად კი არ აშინებდა უბირ ხალხს იმ ხმებით, რომელსაც ის გამოსცემდა. ხან რას აწერდნენ ამ ხმოვანებას და ხან რას, მაგრამ ეს ხომ უბრალოდ მასში ჰაერის ნაკადის გადაადგილებით იყო გამოწვეული და ეს ხომ ბოლოსდაბოლოს, გაიგო ხალხმა?

ასეა ამ შემთხვევაშიც. ის, რაც შენ მომასმენინე, ლითონის მილის ჟღერადობას ჰგავს, რომელიც რაღაც მიზეზით გამოსცემს ამგვარ ბგერებს, შეიძლება, სულაც ადამიანის შემოქმედების გამო.

— ალბათ, ამის გამოცაა, რომ როგორც ვიდეორგოლში ჩანს, ქუჩაში მოძრავი ადამიანები სულაც არ აქცევენ ყურადღებას ამ ხმებს.

— მაგდენზე არ დავკვირვებოვარ ამ რგოლს, რომ ქუჩაში ხალხი დამენახა, მაგრამ, რა თქმა უნდა, ასეა!

— შემდეგ შეკითხვას სვამს ნინო: „მინტერესებს ფერეიდნელი ქართველების ბედი. უკვე გაცხადებული რეალობაა, რომ ირანს კარგი დღე არ დაადგება. ვიქნებით ჩვენ იმ დროისთვის ისეთი ძლიერები, რომ დავიცვათ ჩვენი ხალხი ირანში? ან მოვასწრებთ თუ არა მათ გამოყვანას და საქართველოში დაბრუნებას? ძალიან გთხოვთ მიპასუხოთ, თორემ ირანის გახსენებაზე (თან, სულ ირანია პროგრამაში დღევანდელ მედიაში), უკვე ნერვული შეტევები მენწყება“.

— თუ ნინოს იმის ეშინია, რომ ფერეიდნელ ქართველებზე ამერიკელები ინადირებენ, ეს გამორიცხულია. მეტსაც გეტყვი: ვხედავ, ფერეიდნელ ქართველებს ერთი ღერი თმაც კი არ ჩამოუვარდებათ!

— რაც ახლა ბრძანეთ, სასწაულია, ქალბატონო ლელა. იმგვარ ომში, როგორსაც თქვენ უკვე 20 წელზე მეტია ხედავთ, ეს წარმოუდგენელია.

— ჰოდა, ამ სასწაულს იხილავთ ყველა ერთად. თუმცა, აქვე უნდა შეგახსენოთ, რაც დავწერე მესამე მსოფლიო ომში ამერიკელების მოქმედების თაობაზე 2008 წლის 10 მარტს: ვხედავ, ირანი ისევე გამოაჩინა ბრჭყალებს. ეს დიდი პოლიტიკური შეცდომაა. ამერიკაც ამას ელოდება, რათა ჰქონდეს საბაბი, გაამართლოს საკუთარი ქმედებები. ვხედავ, თავიდან იწყებენ გაორჩევებს. ამერიკა ისევე ადანაშაულებს ირანს ატომთან დაკავშირებით და ბოლოს ყოველივე იმით მთავრდება, ვხედავ, რომ ამერიკა დაბოძავს ირანს. წერტილოვანი იერიშს განახორციელებენ, ბომბავენ იმ ადგილს, სადაც ეგულებათ ის ლაბორატორიები, რომლებიც ირანის მთავრობის განცხადებით, თითქოს არ არსებობს. და 2010 წლის

1 დეკემბერს: ამერიკას დიდი ხანია შემუშავებული აქვს გეგმა, თუ როგორ დაარტყამს ირანის იმ წერტილებს, სადაც ქარხნები აქვთ განლაგებული. მოკლედ, ყოველივე ეს გარდაუვალია. ეს წერტილოვანი დარტყმებია — ხალიჩას ჰგავს. ასე რომ, როგორც შენ უნოდე, ამ სასწაულს, ახსნაც აქვს.

— გასაგებია. სხვათა შორის, ეს მკითხველი იმასაც ამბობს, რომ ირანის ამჟამინდელი პრეზიდენტი წარმოშობით ქართველია და მისი ძირეული გვარი მჭედლიძეა.

— ირანის მთავრობაში ბევრი ქართველია, თან, ძალიან მაღალჩინოსნები. გაიხსენეთ ჩემი 2007 წლის 5 დეკემბრის წინასწარმეტყველება ამის თაობაზე: „საოცარია, ვხედავ, ირანი მომავალში საქართველოს არ დაუპირისპირდება. ირანის მთავრობაში ძალიან ბევრი ქართველია. დიას, ეს ასეა. ამაზე ტელევიზიითაც იტყვიან“.

— ქალბატონო ლელა, სხვა მკითხველს აინტერესებს თქვენი ხედავს ქალების როლთან დაკავშირებით „ჩვენს საოცნებო საქართველოში“. როგორც ჩანს, მომავლის საქართველოს გულისხმობს, თორემ ახლანდელ მთავრობაში ნამდვილად არ განვიცდით, ეგრეთ ნოდებულის, სუსტი სქესის არსებობას.

— არამხოლოდ საქართველოში, არამედ მსოფლიოს ბევრ ქვეყანაში წამყვან, ხელმძღვანელ პოსტებზე მოდიან ქალები და უკვე ბევრგან მოვიდნენ კიდევ სახელმწიფო მეთაურებად, როგორც ეს კარგა ხნის წინ ვინისასწარმეტყველე. საქართველოს კი მომავალში ეყოლება პრემიერი-ქალი — ძალიან, ძალიან ძლიერი პიროვნება და, რაც მთავარია, ძლიერი პრემიერი.

— მომდევნო შეკითხვა ლაზიკას შეეხება. მკითხველებს აინტერესებთ, აშენდება თუ არა ქალაქი ლაზიკა და ხომ არ შეექმნება საფრთხე საქართველოს დედაქალაქს?

— 1996 წელს ვთქვი, რომ აფხაზეთიდან აჭარამდე გადაჭიმული სანაპირო ერთ-ერთ ულამაზეს კუთხეზე იქცევა საქართველოსი. ეს ტერიტორია გაშენდება და გამოშენდება, უამრავ ტურისტს მოიზიდავს და ტოლს არ დაუდებს მსოფლიოს ცნობილ კურორტებს. ჰოდა, რა მნიშვნელობა აქვს, ლაზიკა ერქმევა თუ სხვა რამ იქაურობას? არავითარი! არც იმას აქვს მნიშვნელობა, ვინ ააშენებს და გაათვალწარმტაცებს ამ სანაპიროს. მთავარია, რომ ეს საქართველოს და ქართველ ხალხს გამოადგება.

რაც შეეხება მტკვარს, აქ არავითარ საფრთხეს არ ვხედავ. ყველაფერი ისე გაკეთდება, რომ ეს ჩვენი დედაქალაქი, ასე ვთქვათ, არ დაიკარგება. ის ისევე იარსებებს.

— მკითხველი ილია დანტერესებულია, მესამე მსოფლიო ომისას თურქეთ-საქართველოს ურთიერთობით და წერს: „როგორც ქალბატონმა ლელამ ბრძანა, ეს ომი არ გამოცდებდა საქართველოს საზღვრებს (მადლობა უფალს!) და თურქეთი მართლაც რომ კბილებით დაიკავს საქართველოსი. მაქვს ასეთი შეკითხვა: თურქეთი უბრალოდ არ გამოატარებს გაერთიანებულ მუსლიმთა ჯარებს საქართველოსკენ თუ იგი თავად იდგება ერთმორწმუნეების წინააღმდეგ და ამით თავდაც მიიღებს დარტყმას?“

— ამ თემაზე იმდენი რამ მაქვს ნათქვამი, ახლა ყველაფერს გამოვრებს ნუ მომთხოვ. მოკლედ გეტყვი: როგორც 1992 წელს აღვნიშნე, თურქეთი სარწმუნოებრივი ომის (ასე ვწვლილებ მე მესამე მსოფლიო ომს) დიდად აქტიური მონაწილე არ იქნება. მას ირანთან მოუვა უთანხმოება — ამაზე ყველა ილაპარაკებს.

— ქალბატონო ლელა, მკითხველებს აინტერესებთ ისიც, რას ნიშნავს ტაო-კლარჯეთისა და ლაზეთზე დახაზული ისრები თქვენს ცნობილ რუკაზე. ხომ არ მიგვანიშნებს ეს იმაზე, რომ ამ უძველესი მიწების დაბრუნებაც ომით მოგვინევს, ანუ ისე, როგორც აფხაზეთისა და სამაჩაბლოს დაბრუნებას წინასწარმეტყველებით?

— ეს ისრები და სხვა ნიშნები ჩემს რუკაზე, დიდი დატვირთვის მატარებლებია. ეს არის კოსმიური ენერგიებიც, რომლებიც იცავს ქართულ მიწებს, ეს არის მიწისძვრებიც იმაზე, თუ როგორ, რა მიმართულებებით გავა ჩვენი სამშობლოდან ოკუპანტი და იმაზეც, როგორ ვიბრუნებთ ისტორიულ მიწა-წყალს.

გახსოვს, შენ თავად რა აღმოაჩინე ამ რუკა-

ზე 2008 წლის ომის შემდეგ? — მაგას რა დამავინყებს, ქალბატონო ლელა! კარგა ხანს გაოგნებული დავდიოდი, როცა ათასგზის ნანახ-დათვალიერებულ და როგორც მანამდე მეგონა, შესწავლილ რუკაზე, მოულოდნელად აღმოვაჩინე, რომ რუსული არმიის საქართველოდან გასვლის აღმნიშვნელ ხაზზე ბოლო პუნქტად ისარი გორთან ახლოს დაგისვამთ ჯერ კიდევ 1992 წელს!!!

— დიას, ეს უბრალო რუკა არ არის, ის დიდი ინფორმაციის მატარებელია და როგორც ეს გორთან დასმული ისარი ასრულდა, ისე ასრულდება ყველა სხვა ნიშანიც მასზე. ტყუილად კი არ ვამბობ, რომ ეს რუკა ცოცხალია!

— ქალბატონო ლელა, ვრცელდება ინფორმაცია, რომ ბაქოში გაიმართა საქართველოში მცხოვრებ აზერბაიჯანელთა და აზერბაიჯანის კავკასიური კვლევების ცენტრის ერთობლივი პრესკონფერენცია, რომელზეც საქართველოში მცხოვრებ აზერბაიჯანელთა პრობლემებზე უსაუბრიათ. როგორც ირკვევა, აზერბაიჯანელები უკმაყოფილოები ყოფილან, რომ იქაურ სკოლებში დირექტორებად ქართველებს ნიშნავენ, რომ მასწავლებლებს ავალდებულებენ ქართული ენის ცოდნას, რომ გარკვეულ ტერიტორიებზე მიწების პრივატიზების უფლებას არ აძლევენ, რომ ცოტა დეპუტატი ჰყავთ პარლამენტში და ასე შემდეგ...

— ვინ გააფრცვლა ეს ინფორმაცია?

— ქართულმა საინფორმაციო სააგენტოებმა.

— არა, მაგას არ გეკითხები, თავდაპირველი წყარო ვინაა?

— სომხური მედია.

— აი, სომხეთში ხედავ, ტყუილბრალოდ რომ არაფერს ვამბობ და ვკითხულობ? ეს სომხების მხრიდან შუღლის ჩამოგდების მცდელობაა ქართველებსა და აზერბაიჯანელებს შორის.

— ანუ, ინფორმაცია ცრუა?

— მთლად ასეც არ არის. გარკვეულ ძალებს აზერბაიჯანშიც აქვთ არეული აზრები საქართველოს მიმართ და ახლავთ ვაფრთხილებ „ქართველ“ აზერბაიჯანელებს: ის ფაქტი, რომ საქართველოს მთავრობა ხშირად მტყურობს მათ და ლამის მივიწყებულ ტრადიცია-ადათებს ახსენებს, ტოლერანტულ დამოკიდებულებას იჩენს მათდამი, არავითარ შემთხვევაში არ ალიქვან ისე, თითქოს რაიმე განსაკუთრებული მოთხოვნის უფლება აქვთ. მშვენიერი სახლ-კარები აქვთ, უნოყიერეს მიწებზე სახლობენ და რითი არიან უკმაყოფილოები, კიდევ რომელი მიწების პრივატიზება უნდათ?

საინტერესო იცი, რა არის? ჩვენ რომც ვაჩუქოთ ეს მიწები აზერბაიჯანელებს, თვითონ კოსმოსი არ დაუშვებს ამას!

და კიდევ ერთი გაფრთხილება, ამაყრად მთელ აზერბაიჯანს, განსაკუთრებით კი იმათ, ვინც საქართველოსთან ურთიერთობის არევის თემაშია ჩართული აზერბაიჯანის მხრიდან, რაღა თქმა უნდა, რუსული ნაქებებით: მე წინასწარმეტყველები მაქვს, რომ საბოლოოდ ირანი მიიერთებს აზერბაიჯანს და აგერ ნახავენ, თუ არ აუსრულებდებით!!!

— ქალბატონო ლელა, დღეს საქართველოს პრეზიდენტისა და აშშ პრეზიდენტის შეხვედრა მიმდინარეობს ამერიკაში. მე გვერდს ავუვლი ამ ვიზიტთან დაკავშირებულ სხვადასხვაგვარ შეფასებებსა და მავანთა მოლოდინებს, პირდაპირ გეკითხავ: რამდენად სერიოზული და მნიშვნელოვანი საკითხები განიხილება ამ შეხვედრაზე საქართველოსთვის და ხომ არ უკავშირდება ეს ნატო-სა და იმ „პირთა აღმოსავლეთისკენ მიქცეულ საიდუმლო იარაღს“, რომელიც თქვენ კარგა ხნის წინ წინასწარმეტყველებით?

— ამ შეხვედრაზე იმ თემებზეც იქნება საუბარი, რაც შენ თქვი და ბევრ სხვაზეც, რაც საქართველოსთვის მნიშვნელოვანია და ამერიკის ინტერესების სფეროშიც ხვდება. ვინც რა უნდა ის თქვას და ისე აფასოს ეს ვიზიტი, მე ერთს ვიტყვი: ეს არის გზავნილი რუსეთისთვის, რომ ამერიკა კვლავ მხარში უდგას საქართველოს და იგი ომსაც კი არ მოერიდება რუსეთთან საქართველოს გამო; რომ ამერიკა არ დაუთმობს კრემლს არცერთ შემთხვევაში და არ გაატანინებს თავისას! სხვათა შორის, ეს ობამას გადაწყვეტილება არ არის...

— რას გულისხმობთ, ვიზიტს?

— ვიზიტსაც და ამერიკულ პოლიტიკასაც საქართველოს მიმართ. ეს იმ გაერთიანებული სამთავრობო ჯგუფის მიერ მიღებული გადაწყვეტილებაა, რომელმაც ხელში აიღო სახელმწიფოს მართვა, ვინაიდან „დემოკრატ“ პრეზიდენტს პოლიტიკისა არაფერი ესმის.

აქვე აუცილებლად უნდა ვთქვა, რომ სწორედ ახლა ახლოვდება ის პერიოდი, რომელიც 1992 წელს ვინისასწარმეტყველე: ამერიკაში რუსულებს მოსვლა ძალზე მნიშვნელოვანია საქართველოსთვის! სწორედ მათი მმართველობისას მიიღებს ჩვენი ქვეყანა იმ, თუ შეიძლება ასე ითქვას, საერთაშორისო პოლიტიკურ სიკეთებს, რასაც მე ამდენი ხანია ვინისასწარმეტყველებ.

მთავარი რედაქტორი: ირმა გელაშვილი
გაზეთი რეგისტრირებულია ვაჰა-სააზრთალოს რაიონულ საგადასახადო ინსპექციაში.
გაზეთში და ვებგვერდზე გამოყენებული მასალები და ფოტოები გადამამუშავდა-გამომცემმა რედაქციის თანხმობის გარეშე აკრალულია. საავტორო უფლებები დაცულია.
www.lalakakulia.ge / ელ-ფოსტა: lelakakulia@yahoo.com

კოსმოსში დრო არ არსებობს!

„წინასწარმეტყველებამ არ იცის შვილი და ძმარი, ახლოვლი და მეგობარი. ჩვენ ვაგზობთ იმას, რასაც ვხედავთ და გვეუბნებიან... მიიღეთ ისა, რიპორტს ვწინასწარმეტყველებ!“

ლელა კაკულია

2012 წელი, 7 იანვარი, ურავი.

ვხედავ, ირანის გამომწვევი პოლიტიკა მთელ მსოფლიოს გააღიზიანებს. ამერიკა-ევროპას ერთი აზრი აქვთ: დაარტყან ირანს. ამერიკაში მთავრობაში რესპუბლიკელები მოდიან, დემოკრატები კი ამ ნაბიჯს ვერ დგამენ — არ უნდათ ომის დანაშაულები, დროს წელავენ. ირანის მთავრობა კი ულტიმატუმებს უყენებს ამერიკას და რასაც ადრე ვერ ბედავდნენ, ახლა ყველაფერს ერთიანად აფრქვევენ და გულს იფხანენ. ვხედავ, როგორც კი რესპუბლიკელი გახდება პრეზიდენტი, აი მაშინვე იწყება დიდი ომები!!! აქ დიდ როლს ისრაელი თამაშობს, ვინაიდან თავდაცვით ომს, რა თქმა უნდა, ისრაელი იწყებს! აი მერე კი ჩაერთობა ამერიკაც და ქვას ქვაზე არ დატოვებენ! ეს ყველაფერი 1987 წელს ვინინასწარმეტყველე, 1992-93-94-95 წლებში კი გაზეთებსა და წიგნებშიც გამოვაქვეყნე და დღეს ასე პროცენტით სრულდება ყველაფერი, მთელი სიზუსტით.

მინდა აღვნიშნო, რომ რუსეთი რთულ მდგომარეობაში აღმოჩნდება. ის არცერთ შემთხვევაში არ უნდა ჩაერთოს ამერიკისა და ევროპის წინააღმდეგ. თუმცა, საბოლოოდ რუსეთი მაინც ირანის წინააღმდეგ წავა.

მოკლედ, ყველაფერი აირევა, იწყება ომები, რომლებიც დიდხანს არ გაგრძელდება! მსოფლიო კი შეიცვლება. იცვლებიან ქვეყნები და სახელმწიფოები, განსაკუთრებით კი პოლიტიკური ურთიერთობები და საერთოდ ყველაფერი. მსოფლიოს ამის გადატანა მოუწევს. ადამიანები ძალიან რთულ პერიოდებს გაივლიან! ყველაზე მეტად კი რუსეთს უჭირს. თითქოს კი არაა, მართლა ახალი რუსეთი იბადება მომავალში, რასაც დიდი ცვლილებები მოჰყვება.

იაპონიას ელის ძლიერი მიწისძვრები. ვხედავ, თუ როგორ ინგრევა დიდი ქალაქები. ფრთხილად! ვულკანიც იღვიძებს. ეს წარსულშიც ვინინასწარმეტყველე. არის საშიშროება, რომ იაპონიამ აღარ იარსებოს! რაც იქნება, მხოლოდ მე ვიცი —

ლელა კაკულიამ! ყველა კუნძული ირყევა მაღალბალიანი მიწისძვრებით. ასეთი რამ ამ მიწაზე არ ყოფილა! საუკუნეების წინ კი იყო ასეთი ძლიერი რყევები იაპონიაში, მაგრამ მაშინ გადარჩნენ და დღეს რატომ არ გადარჩებიან?

ვიცი, ასეთ კითხვას დასვამთ და გიპასუხებთ, რომ მაშინ ადამიანი არ იცნობდა არც ატომს და არც, თუნდაც, ნავთობს, რომლის წვაც აბინძურებს დედამიწას და სერიოზულ პრობლემებს ქმნის. მაშინ ბუნებრივი კატაკლიზმები იყო ბუნებრივი და იგი არ იყო იმდენად დამანგრეველი. ჩვენს საუკუნეში კი ბუნებრივი არაფერი დარჩა - საკვებიც კი. ზღვები და ოკეანეები სავსეა რადიოაქტიური ნივთიერებებით და ამის შედეგებსაც ვიმკით. მოკლედ, ადამიანები ყველაფერს აკეთებენ, რათა დედამიწა მოთხარონ, მაგრამ მათ მიერ განწირულ დედამიწას კოსმოსი არ წირავს. ეს ყველაფერი ხომ კოსმოსის შექმნილია.

იაპონია, ყველას კარგად მოგეხსენებათ, რომ უამრავ ატომურ სადგურს ფლობს და რატომ გიკვირთ, როცა ამ კუნძულებზე ბუნება ბობოქრობს და მეორედ მოსვლას ჰგავს ეს დარტყმები?! ცხრაბალიანი მიწისძვრაც იმ ატომური სადგურიდან მოდის, რომელსაც ფუკუშიმა ჰქვია და ეს მთელ მსოფლიოს მოეხსენება. უზარმაზარმა უარყოფითმა ენერგიამ ამოხეთქა, ვერ აჩერებენ და საპასუხოდ კი ცხრაბალიანი მიწისძვრებს ლებულობს მთელი იაპონია. მაგრამ აუცილებლად უნდა აღვნიშნო, რომ მთლად არ გაქრება კუნძულები. ნაწილი, ანუ მნიშვნელოვანი ნაწილი რჩება. ღმერთმა უშველოს იაპონიას!!!

მოგავალში იაპონიის დიდ ძალაში — ტოკიოს ვხედავ — ცხრაბალიანი მიწისძვრა მოხდება, მთი თუ არა!!! ის ძალიან რთული გადასატანი იქნება

2012 წელი

გაღვიძება დედამიწა

ლაკარდოვანი ტა, მიწა, ზეკა და ზღვა.
 ტექსტისფერად იღებება ირგვლივ ბეჭით რამ სხვა.
 ბარში ტყეები იწვის, იწვის მთები და ტბა.
 აღისფერად იღებება ჩქენი მიწა და ტა!

ქვია, გუგუჩებს, ბორგავს ოკეანე და ზღვა.
 მთის შვეკვალზე კი ტექსტი ტექსტოვან ბურთებს კრავს.

მოკდინება ლაყა, ირგვლივ ყველაფერს წკაყ.
 ქვია, ტექსტოვან ბურთებს, ყველგან ყველაფერს კრავს, მოკდინება ლაყა, ირგვლივ ყველაფერს წკაყ

და ყველაფერი ეს მეთოდ მოსვლას ჰგავს!
 მე კი მოძვალს ქვია, ნაღონი ღვინოს წით სკამს

და სადღეობლო მათი ჩქენს უფლის სიყვარულს ჰგავს.

გაუძარჯოს ახალ წელს — ორიათას ორმოც

გაუძარჯოს ახალ წელს — ორიათას ცხრაას წელს!

გაუძარჯოს ყველაფერს, რაც გვიყვარს და კალმებით!

გაუძარჯოს ჩქენს სკეკებს, რასაც ვწერ და კანკანებით!

გადათორდა ტყე და ბარი, ციდან ფიფქი ტყეა.
 თეთრი თოვლით იფარება ჩქენი დედამიწა,
 შხის სხივები ტყეებზე, შხე დატყუებებს ციდან
 და ნათლება მოძვალში ჩქენი დედამიწა!

Handwritten signature

იაპონელებისთვის. დრო არ ვიცი, მაგრამ წინასწარმეტყველები, ახლო რყევები აუცილებლად იქნება და ეს არის, ვხედავ, გაგრძელება. ამით თუ უშვალის ხალხი თავს სხვა მხარე არ იქნება.

ფუკუშიმას ატომური სადგური მაინც ჟონავს. ეს ძალიან საშიშია. იქნება მეცნიერთა ჯგუფები, რომლებიც დაინახებენ მსოფლიოში არსებული ატომური სადგურების ნამდვილი რაოდენობის დათვლასა და იმის შესწავლას, თუ რა მდგომარეობაშია ისინი, რომელი სად ჟონავს, თუ არ ჟონავს, რა ხდება და დაისმება უამრავი კითხვა, რომელთაც ზუსტი პასუხები უნდა გასცენ. აქ დამალული არაფერი იქნება. ყოველივეს ცოდნას მოჰყვება მოქმედებები და ამით ბუნების ბევრ დარტყმას ავაცილებთ დედამიწას. მთავარია, რომ სწორი ნაბიჯები გადაიდგას. ვხედავ, ყველაფერი ზუსტად ასე მოხდება!!! იცოდეთ, სხვა გზა არ არსებობს!

იაპონია კი თავისი კუნძულების მოთხოვნით დგება რუსეთთან. ეს ვინინასწარმეტყველე 1994-95 წლებში და ზუსტად ასე ასრულდება (იხ. წიგნებში, ჟურნალში და გაზეთებში).

ჩემს წიგნში ახალი სიტყვა, რაც კითხვაშია მსოფლიოში, ყველაფერზეა ახსნაში გასწავლი. სხვაგან ახსნას ვერ იპოვით, ალამიანაო.

იაპონელები ნიჭიერი ერია, მაგრამ იმას, რაც მათ ელით, ვერაფერითაა ძალა ვერ შეაჩერებს. ასეთი მექანიზმი არ არსებობს დედამიწაზე. დიდი ბრძოლები მოუწევს იაპონიას მის უდიდეს ბუნებასთან!

ბუნების რისხვა სხვა სახელმწიფოებსაც დაატყდებათ თავს, მაგრამ ეს მაინც არ არის მეორედ მოსვლა დედამიწისთვის. მეორედ მოსვლა იმ ადამიანებისთვის იქნება, ვინც სტიქიის შუაგულში მოხვდება. მათგან ზოგი გადარჩება, ზოგიც დაიღუპება, როგორც მუდამ ხდებოდა და მოხდება.

ადამიანებს საფრთხე ყოველთვის თან დაჰყვებათ: სტიქია, ომები, დაავადებები და სხვა მრავალი, მაგრამ მომავალში დედამიწა აუცილებლად დამშვიდდება. მხოლოდ ადამიანები ვერ მშვიდდებიან და ვერ ისვენებენ და მადლობა უფალს, რომ დედამიწის არსებობა დამოკიდებული არ არის ადამიანებზე!

ქლიპი მიწისძვრას ვხედავ მოგავალში რუსეთში ტერიტორიაზე. მოსკოვსაც კი შხარავს ცხრაბალიანი მიწისძვრა. ეს იქნება დედაქალაქის ახლოს!!! ისევ დიდი ციხელი მოადაა რუსეთს.

გარდა ამისა, დიდი ძვრებია რუსულ პოლიტიკაში, ისეთი, როგორც ვერ წარმოგიდგენიათ. ყველაფერი სწრაფად იცვლება! თითქოს დრო არავის აღარ რჩება. რუსულ პოლიტიკაში მოდის ხალხი, ვისაც არ ელიან. ვხედავ, ეს საკმაოდ ჭკვიანი პოლიტიკოსები იქნებიან, რომლებიც აკეთებენ იმას, რაც რუსეთის სახელმწიფოს სჭირდება. რაც ზედმეტია, თავიდან იშორებენ, ანუ რუსული პოლიტიკიდან აცილებენ. სწრაფი ცვლა იქნება ყველგან და ყველაფერში.

ვხედავ, რუსეთის პრემიერი თავისი გეგმების განხორციელებას ცდილობს, მაგრამ არ აუხრულდება. ყველაფერი მოულოდნელად იშლება და ამას, ვხედავ, მისი არასწორი საგარეო პოლიტიკა დააჩქარებს.

რუსეთს თითქმის ყველა წამყვან ქვეყანასთან არეული და რთული ურთიერთობები აქვს. ამას ყველა ხედავს. საჭიროა გამოსწორდეს ეს ურთიერთობები, თორემ ომებისას, რომლებიც აუცილებლად დაიწყება, რუსეთი ძალიან რთულ მდგომარეობაში აღმოჩნდება. თუმცა, წინასწარმეტყველებები მაინც ასრულდება მთელი სიზუსტით.

რუსეთში მოდის ახალი მთავრობა!!! იქნება დიდი პოლიტიკოსის მოულოდ-

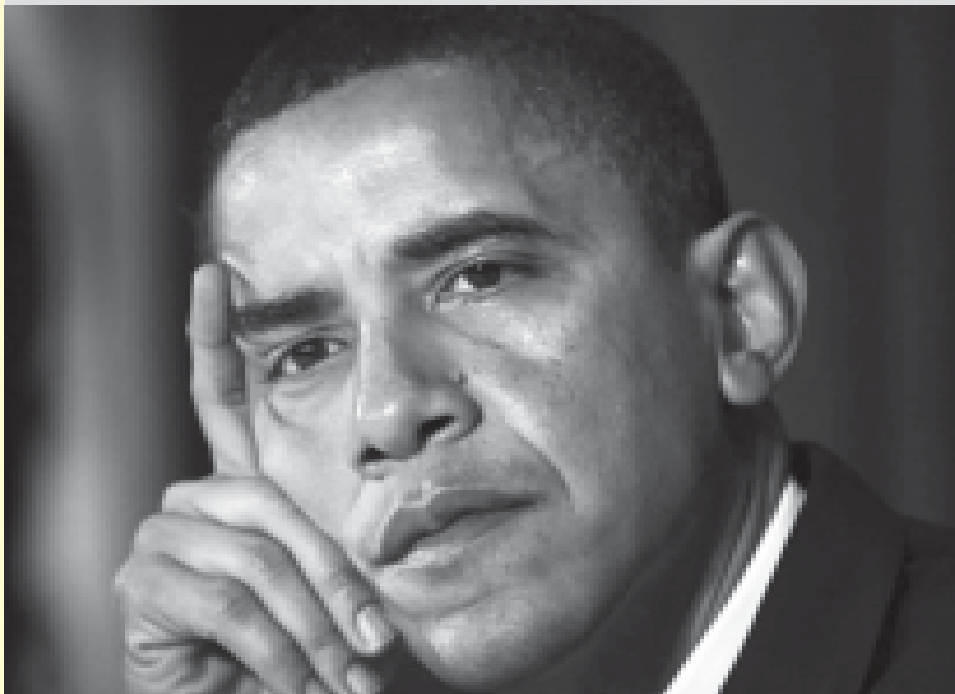
წელი სიკვდილი. ვიწროვარ, ხალხი ბარათი გამოდის და ახას კრავლის ბინადარი ვარ შაჩარავანი!!! ეს ჰბავს 1917 წლის რევოლუციას - ძალიან ჰბავს თვითონ რუსეთს შაჩარავანი და ახას ტოლავიჩიით მოვისმინეთ.

ასე რომ, რუსეთს ჯერ ყველაფერი წინ აქვს!

2012 წელი, 8 იანვარი, ურკი.

მომავალშიც კი ბობოქრობს ბუნება, მაგრამ არა ისე, რომ დედამიწაზე სიცოცხლე შეწყდეს. ეს 25 წლის წინ და უფრო ადრეც დავინახე და

პრეზიდენტის უმოქმედოდაა და მისი პარტია დემოკრატების. მათ მხოლოდ ერთი პადით გაქლეს მმართველ პარტიად.

დავწერე. ასე რომ, ადამიანებო, ნუ შეშინდებით — იქნება ის, რაც ყოველთვის იყო: წყალდიდობები, მიწისძვრები და ა.შ. ეს ბუნების კანონია და ასეთი კატაკლიზმები იქნება მომავალშიც. ნუ შეშინდებით! ბუნების ასეთ ცვლილებებს ვერავითარი მეცნიერება ვერ შეისწავლის და ვერც იმას ახსნის, თუ საიდან მოდის ასეთი გარდაქმნები. თვითონ ადამიანებიც იცვლებიან დროთა განმავლობაში. ბუნებაში, მოგვსენებათ, მუდმივი არაფერი არ არის.

მინდა აღვნიშნო, რომ საქართველო ამ რთულ პერიოდში ყველაზე დაცული ქვეყანაა კოსმოსიდან. გუნება კლიერ ღარტყვას არ გვაყენებს. ეს ასეც მოხდება.

ვიმეორებ: ვხედავ წყალდიდობებს - მე ვიტყვოდი, პატარ-პატარას, მეწყერებს - რომლებიც ახასიათებს ჩვენს ქვეყანას, მცირე მიწისძვრებს - ესეც ახასიათებს საქართველოს ბუნებას, მაგრამ არ ვხედავ დიდ ნგრევებს - მასშტაბურს, რაც მსოფლიოს მრავალ ქვეყანაში მოხდება. საქართველო, ვიმეორებ, დაცულია! ტყუილად არ ვუნოდე საქართველოს ნოეს კიდობანი! ვიცი, რაც ხდება დედამიწაზე და ეს, რა თქმა უნდა, ხალხს ძალიან აშინებს. აი, ამიტომ მინდა იცოდეთ, რომ საქართველო მართლა დაცულია კოსმოსიდან. ამას თავად იხილავთ და დარწმუნდებით. საინტერესო ის არის, რომ თუ დედამიწის რომელიმე კუთხეში-ქვეყანაში, ბუნება არ იბობოქრებს, მაშინ ან ომები იქნება, ან რაიმე ეპიდემია იმპინვარებს. ეი. შეხება ყველა ქვეყანას ელის.

ახლა ცვლილებებია დაწყებული, ოღონდ, დიდი დოზით. მცირე დოზებით ბუნების შემოტყევი კი ყოველთვის არის დედამიწაზე! ღმერთმა გიშველოთ!

2012 წელი, 13 იანვარი, ურკი.

რუსეთის სამთავრობო პარტია სახელმწიფო სათათბიროში ბოლო ადგილზე აღმოჩნდება. ეს ვერც კი წარმოუდგენიათ მმართველ პარტიაში, მაგრამ ეს ასე მოხდება ასე პროცენტით. მთავრობა მზადაა იმისათვის, რომ ძალა გამოიყენოს. ყველა ხერხს მიმართავს, არაფერს მოერიდება, არც სიკვდილიანობას. ეს დიდი რუსეთია და არა ლიბია ან ეგვიპტე თუ სხვა. მოვლენების ყველანაირ განვითარებას მხოლოდ რუსეთი განსჯის და არა სხვა ქვეყნები. ეს რუსეთის საქმეა, საკუთარ სახლში როგორ მოიქცევა და რა პოლიტიკას გავატარებთ! — აცხადებენ პრემიერი და პრეზიდენტი. ჰოდა, სირთულეც იმაში მდგომარეობს, რომ სისხლიან პარასკევს თვითონ რუსი ხალხი არ აპატიებს მთავრობას, განსაკუთრებით, პრემიერსა და პრეზიდენტს. იქნება გრანდიოზული გამოსვლები.

რუსი ჯარისკაცი რუს ხალხს არ დაუპირისპირდება. ვხედავ, სლავები უარს ამაჯობებ ახას, მაგრამ ჩინები და სხვა ეროვნების მმართველები კი სიამოვნებით მოქმედებენ ხელს იარაღს რუსი ხალხის წინააღმდეგ.

აი, აქ არის ნამდვილი დასასრული პრემიერისა და პრეზიდენტისა. ისინი ამის გამკეთებლები არიან ასე პროცენტით. ამიტომ დატოვებს მათი რიგები უფრო ჭკვიანმა პოლიტიკოსებმა. არ უნდათ საკუთარი ხალხის სისხლში ხელის გასვრა. მათ კარგად იციან, რომ ეს ორი ამბიციური პიროვნება ტახტის გულისთვის ყველაფერზე წამსვლელი არიან. რა ტყუილად იხარჯებიან?! დღეს თვითონაც ხვდებიან, რომ ბრძოლა წააგეს, მაგრამ ამ აზრს პრემიერი არცერთ შემთხვევაში ვერ, ანუ არ ეგუება!

პრემიერისა და პრეზიდენტის წინააღმდეგ სახელმწიფო დუმაში პირდაპირ გაილაშქრებენ, და-

უფარავად გალანძლავენ. გუშინ რომ მათ თამაშს თამაშობდნენ და უძვებოდნენ, დღეს ლანძლვა-გინებას არ აკლებენ, თან, ისე, რომ ხალხმა მოისმინოს, მთელმა რუსეთმა დაინახოს, რომ ისინი ხალხის მხარეზე არიან და არა პრემიერისა. გულის ამრევი მომენტებია! თუმცა, ხალხიც კარგად ხვდება, რომ დუმის წევრები საკუთარი სკამებისთვის იბრძვიან; იბრძვიან, რათა შეინარჩუნონ მყარი პოზიცია პოლიტიკაში. ასე რომ, პრეზიდენტი და პრემიერი ბოლომდე კარგავენ მომხრეებს, თუმცა, კატასავით ზურგზე არ ეცემიან. რა პროვოკაციაც არ უნდა მოაწყონ, მათი დღეები მაინც დათვლილია.

მომავალში პარტია ექიმნა რასია თავაჯლოვარა, ვხედავ, დატოვებს პოსტს, თითქოს იგი ვამთხვევით მოხვდა ამ პარტიაში. მას თავისი მოადგილეებიც მიჰყვებიან. ჰო, სომხელი იქირება. ვხედავ, რომ პრემიერი მაინც მოასწრებს საბავიერო გადაუხადოს მოლაპარაკებას! მერა კი ყველაფერი თავდაყირა დგება, ყველაფერი ირება.

დასავლეთი - ევროპა, ამერიკა ხმას ამოიღებენ

რუსეთის პრემიერი თავისი გეგმების განხორციელებას ცდილობს, მაგრამ ყველაფერი მოულოდნელად იშლება და ამას მისი არასწორი საბარეო პოლიტიკა დააჩქარებს.

მათ წინააღმდეგ. ვხედავ, პრემიერის შემოსავლებზეა ლაპარაკი. მას მისი უცხოელი მეგობრებიც გადაყვებიან. ძალიან ხმაურიანი ამბების გაიხსნება. არავინ აღარაფერს არ მალავს. ეს მსოფლიო სკანდალია, მაგრამ არავის არაფერი არ უკვირს იმის შემდეგ, რაც მსოფლიოს პოლიტიკაში დატრიალდა!!!

მინდა აღვნიშნო ძალიან მნიშვნელოვანი ფაქტი: პოლონეთის პრეზიდენტისა და მთელი მთავრობის სიკვდილში პრემიერის მონაწილეობაზეც ილაპარაკებენ. იტყვიან, რომ ეს მან მოაწყონ. საინტერესო ისაა, რომ მონაწილეებიც გამოჩნდებიან. გიკვირთ? ეს წინასწარმეტყველებაა და საბოლოო ჯამში, ხომ იცით, რომ ასე პროცენტით ასრულდება! გარდა ამისა, სხვა ამბებიც ამოტივტივდება, ანუ პოლიტიკური სიბინძურებები!

მოკლედ, იწყება დიდი ბრძოლები. რთული პერიოდები აქვს რუს ხალხს გადასატანი, თუმცა, ბოლოს მაინც გაიმარჯვებენ. მთავრობას ბევრ პოლიტიკოსსაც უკან მიავიწყებენ. ხალხი ვერ იტანს ვერც პოზიციას და ვერც ოპოზიციას. მათი არ სჯერათ. ახალ პოლიტიკოსებს უფრო მიესალმებიან და ასეც მოხდება.

2012 წელი, 14 იანვარი, ურკი.

ვხედავ, ამერიკაში შიდაპოლიტიკა ძალიან იძაბება. პრეზიდენტიც უმოქმედოდაა და მისი პარტია დემოკრატებიც. მათ მხოლოდ ერთი ვადით გაძლეს მმართველ პარტიად. ერთი სული აქვთ, დროზე დაუთმონ პირველობა რესპუბლიკელებს. ისინი კი, ვხედავ, ნამდვილად დაარტყამენ ირანს!!! საფრთხილი აქ არაფერია! — განაცხადებენ ისინი. - ირანი ურანს ამდიდრებს სამხედრო თვალსაზრისით და მორჩა!

საქართველოსთვის ძალზე მოგვიანდება ამერიკელი რასაუზლიკალების გაბარება და მათი სათავეში მოსვლა!!! საქართველო მათ გავივარს ზის. ვხედავ, ისინი მიიჩნევენ, რომ საქართველო მათი ვიწროვანი ქვეყანაა, ასე ვთქვათ.

ისე, ძალიან გულისშემძვრელი ტერმინია ეს შვილობილი, რომელსაც სწრაფად აიტაცებენ ქართველი პოლიტიკოსები. ჰოდა, თავის შვილობილ ქვეყანას ამერიკა არ განირავს!

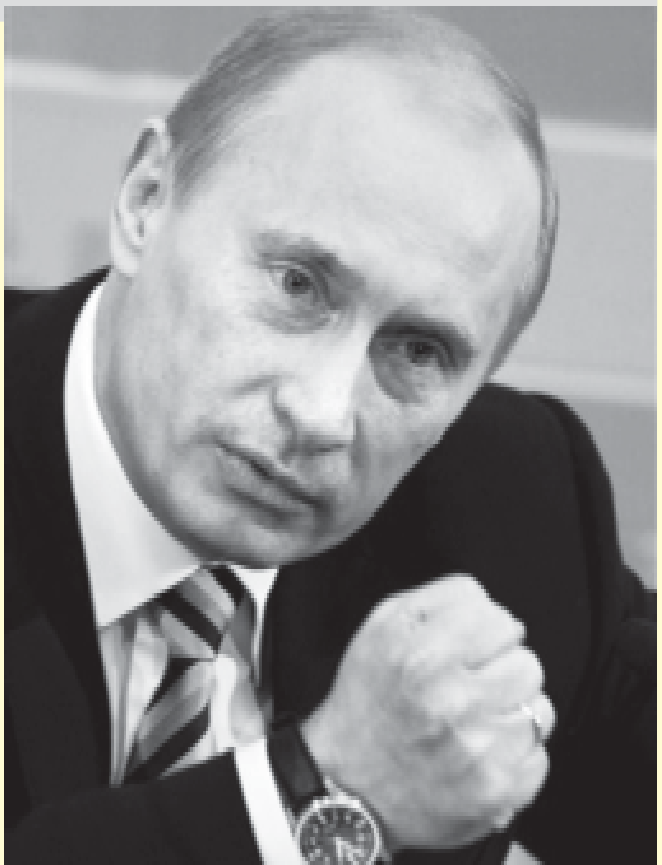
საქართველოს მთავრობას დიდი ძალისხმევა დასჭირდა, რათა ჩვენ ქვეყანასთან მიმართებაში ზანგი პრეზიდენტის უაზრო და უნიჭო პოლიტიკა შეეწერებინა, რომელიც - ექვსსუქტიანი შეთანხმების შესრულებას ვინ ჩივის! - აუცილებლად გამოიწვევდა რუსეთის მხრიდან საზღვრების კვლავ გადმოლახვას!!! ამ პოლიტიკამ ოთხი წლის განმავლობაში ბევრი საკითხი გადაუჭრელი დატოვა. რუსეთს ის ექვსი პუნქტი შეესრულებინა კი არა, საერთოდ უნდა დაეტოვებინა საქართველოს საზღვრები. საქართველო დამოუკიდებელი, სუვერენული სახელმწიფოა და რუსების მიერ წართმეული მიწები უნდა დაუბრუნდეს!

და აი აქ ასრულდება, ჩემო საყვარელო ქართველებო, წინასწარმეტყველება, რომ ყველა დაკარგულ ტერიტორიას ვიბრუნებთ. აუცილებლად შევდევართ ნატოში. სხვათა შორის, ვხედავ, რომ, რუსეთს ეს აღარ ალღევს მომავალში. აფხაზეთსა და სამაჩაბლოს, ამ ქართულ ტერიტორიებს ვიბრუნებთ და ამას ხელს ვერავინ შეუშლის და ვაი მათ, ვინც ამას შეეცდება! ამ ომს საქართველო მოიგებს! გადახედეთ ჯერ კიდევ 1992 წლის წინასწარმეტყველებებს, სადაც აღწერილია ყველაფერი! უბრალოდ, ხალხო, უნდა ნაიკითხოთ ჩემი წინგები და გაზეთები. ეს ხომ უბრალო ინფორმაცია არაა, მითუმეტეს, რომ ყველაფერი სრულდება - ნერტილიც კი. მართალია, ძალიან ბევრი მეზობლის, რომელთაც დიდი ბოროტება და შური ამოძრავებთ, მაგრამ ვაი მათ! კოსმოსი მათ აუცილებლად დასჯის. ეს სამშობლოს ღალატის ტოლფასია და ამასაც მოვესწრებით.

მე ვიცი, რომ ჩემს ხალხს სჯობს და სწავს ჩემს მიერ დანახულისა. მათ, ვხედავ, კოსმოსი მოუშუშავს ჭრილობას, გაუბრუნებს სულს და მომავალი ჩემი ხალხის იძება გააჩნდება. დიხს, გაპრება უმელოვა, შიშვითი და გოდავა. ეს მათთვის, ვინაც მართლა უჭირს გული საფრთხილსათვის, ვინც საქართველოს დაიცავს, ვინაც უყვარს თავისი ქვეყანა და ხალხი. მოლაპარაკება დამიგანავი კი გადაირიცხებიან და გაპრებიან!

საცერი ისევ ცრის და ყველაფერი ბოლომდე გაიცრება, მერნმუნეთ. მომავალში კი, ვიმეორებ ასჯერ დანახულს: ჩვენ, ქართველები ვარსებობთ, გადაჭრებით და ერთ-ერთ ძლიერ ქვეყანას წარმოვადგენთ ევროპაში. დიხს, ეს ასეა!!! ამას ხელს ვერავინ შეუშლის, განსაკუთრებით, დიდი რუსეთი.

ნუ გეშინათ ნგრებისა და ომებისა. ამას ყველაფერს ააცილებს ჩემს საქართველოს კოსმოსი. მისამე მსოფლიო ომი გვირდს აუფლის ჩემს ღაგავსა საფრთხილს!

ვხედავ, მოდიან მეცნიერები, მოდის გიორგი ბრწყინვალე, მაგრამ დღეს ისინი საქართველოში არ არიან და ზოგიერთი პოლიტიკოსი ტყუილად ფიქრობს პრეზიდენტობას. წინასწარმეტყველება ყოველთვის ზუსტად სრულდება, ასე პროცენტით. საქართველოს უკან, წარსულში ვერავინ დააბრუნებს. რაც არ უნდა მოხდეს, საქართველოს აღმშენებლობა გაგრძელდება!

(გაბრიელა შვიდია ნომირი)

ვანგას უცვლელ ქალი, რომელსაც აღმოსავლური სხელი ერქმევა...

დიდი ხნის წინათ ვანგა დიმიტროვა ბულგარულ პროფესორს, ვალინკო დოპრიანოვს ასე უთხრა ვანგას უცვლელ ქალი, რომელსაც აღმოსავლური სხელი ეძახდა, რაღაც ამდგომარეობაში — ლაღა, ლაილა, ლელა, ლეილა... დოპრიანოვმა ეს ერთ პარტიულ პუბლიცისტთან საუბარშიც დაადასტურა ამ ათიოდე წლის წინ. შიქლია თანამედროვე იტალია, რომ იგი რეალურად იქცა. საოცარი მხოლოდ ისაა, რომ ყველა-სათვის კარგად ცნობილი პარტიული ნათელმხილველის, ძალგატონ ლელა კაკულიას ფანოზიანს არ აქვს ისეთი საყოველთაო აფიშირება, რომლისთვისაც მისი დროცა ვანგას ჰქონდა. ამაღ, ალბათ, აქვს თავისი სერიოზული მიზანმიმართული, რომლისთვისაც ჩანს, მთავარი მიზანია, უწინარესად, თავად ძალგატონი ლელა.

იგი აკეთებს განსაცვიფრებელ პოლიტიკურ წინასწარმეტყველებას (და არამხოლოდ პოლიტიკურს), რომელიც, თვალსა და ყურსაშეუხებელი თუნდაც დღეს მიმდინარე პროცესებს, ვანგასთან, რომ საოცარი სიზუსტით აცხადდა და ცხადდება.

საერთოდ, ადამიანმა ქალი, რაიმე ანალიზი გაუკეთოს ძალგატონი ლელას ფანოზიანს. ვერც მიიტხველს მოვანგას თავს საკუთარ შეხედულებას, მაგრამ წარმოგიდგინებ მხოლოდ იმ ფაქტებსა და წინასწარმეტყველებას, რისი მოწმად გახდით ლელა კაკულიასთან რამდენიმე შეხვედრისას.

მასპინძელი ტელევიზორთან იჯდა. ახლახან გადახდილი თავისი დაბადების დღის ამსახველ ვიდეოფირს უყურებდა. ვის აღარ მიელოცა დღეობა: ჩვენი პოლიტიკური ისტებლიშმენტისა და ინტელიგენციის თვალსაჩინო წარმომადგენლებს, უცხოელ დიპლომატებს, ესტრადის ვარსკვლავებს, მსახიობებს, სპორტსმენებს... ვიდეოფირს ყურება სატელეფონო ზარმა შეგვანყვეტინა.

ისრაელიდან რეკავდა მოსადის გენერალი. ბუნებრივია, მე მხოლოდ ქალბატონი ლელას საუბარს წარმოგიდგინებ, რადგან მისი თანამოსაუბრის ხმა არ მესმოდა.

— გამარჯობა საშა... ახლა კარგად ვარ (ქალბატონი ლელა ცოცხალი ხნის წინ შეუძლოდ გახლდათ. — ზ.მ.). დიდი მადლობა. ვიცი, რომ ჩემი ჯანმრთელობის მდგომარეობა გაინტერესებდა და ამიტომაც დარეკე, მაგრამ ახლავ უნდა გითხრა, რასაც ამ წუთში ვხედავ. ისრაელის შეიარაღებული ძალები საომრად მზად არიან, თქვენ უპირისპირდებით ირანს. ვხედავ სამკუთხედის მსგავს სამ თვითმფრინავს, რომლებსაც გეზი ირანისკენ უჭირავთ...

ვხედავ, რომ ისრაელი რაღაც ამბის გამო დარტყმას უპირებს ირანს! ვხედავ, ათი ებრაელი ბიჭი ჰყავთ დაპატიმრებული სპარსელებს და უპირებენ ჩამოხრჩობას...

საშინელებაა მუსლიმთა ციხის ჯურღმულებში ყოფნა. იბრძოლეთ, რომ ბიჭები არ ჩამოხრჩონ. ვხედავ, უკიდურესად იძაბება ისრაელ-ირანის ურთიერთობა...

სწორედ ამიტომ დამანახა ღმერთმა ის ბიჭები. მათ გადავცემ ჩემს ენერგიას, რომ თუნდაც რამდენიმე მათგანი დავიხსნა...

დახს, ამერიკელებიც უნდა ჩართონ ამ საქმეში და ევროპული სტრუქტურებიც. ვხედავ, ამერიკიდან მოდის მალაჩინოსანი შუამავალი, რომელიც მოლაპარაკებას გამართავს სპარსელებთან ან ბიჭების დასახსნელად...

მართალი ვარ ხომ? ესე იგი, თქვენ აპირებთ ჯექსონის ჩამოყვანას, რომელმაც ამასწინათ კოსოვოში დატყვევებული სამი ტყვე დაიხსნა! ძალიან კარგი, აქტიურად ჩართეთ ამერიკელები ამ საქმეში...

თქვენი ახალი პრემიერ-მინისტრი, გენერალი ბარაქი, რომლის მთავრობაში მოსვლაც ვინინასწარმეტყველე (ქალბატონმა ლელამ ზუსტად ერთი წლით ადრე ინინასწარმეტყველა გენერლის მოსვლა და სამი თვით ადრე უკვე დაასახელა მისი ვინაობა. მართლაც, ნათანიაჰუ შეცვალა ბარაქმა. — ზ.მ.), ძლიერი პიროვნებაა. გადაეცი მას, რომ ისრაელი მზად იყოს სამხედრო მოქმედებებისთვის... მშობრა ნათანიაჰუ ბერი საქმე დალუბა, ბარაქი ძლიერია და მისი პრემიერმინისტრობის დროს ისრაელი კიდევ უფრო გაძლიერდება. თქვენ დაიბრუნებთ თქვენ მიწებს

მდინარე იორდანეს დასავლეთ ნაპირებზე... დიახ, საშა, მე აქ წინ აფხაზეთი მიდგას და რაიმე მოლაპარაკებებზე ლაპარაკიც შედგება. ომით უნდა შევიდეთ აფხაზეთში. ისრაელიდან მე ბევრ დახმარებას ველი და ამიტომ გეხმარებით თქვენ... ძალიან მიყვარხართ თქვენ და თქვენი ქვეყანა...

იკვეთება ისრაელ-საქართველოს ინტერესები და ვხედავ ჩვენი ქვეყნების მთავრობებს შორის ხელშეკრულებების გაფორმებას. ეს ის შეთანხმება იქნება, რომელიც საქართველოსაც ჰაერივით სჭირდება...

ამ საუბრიდან მეორე დღეს მსოფლიოს საინფორმაციო სააგენტოებმა გააფრცხლეს შემდეგი სახის ცნობა: არასამთავრობო საერთაშორისო ეკოლოგიური ორგანიზაციის ათი წარმომადგენელი (ათივე ისრაელის მოქალაქე), რომლებიც ამ ორგანიზაციის შემადგენლობაში ირანში იმყოფებოდნენ ეკოლოგიური პრობლემების შესასწავლად, ირანის უშიშროების სამსახურმა დააპატიმრა ჯაშუშობის ბრალდებით. თუ ეს ბრალდება დაუმტკიცდათ, ისრაელის ათივე მოქალაქეს სიკვდილით დასჯა — ჩამოხრჩობა ელის! ამ ფაქტმა უკიდურესად დაძაბა ისრაელ-ირანის ურთიერთობა. ისრაელი ირანისგან მოითხოვს დაპატიმრებულთა დაუყოვნებლივ გათავისუფლებას... ისრაელის შეიარაღებული ძალები სრულ მზადყოფნაში არიან...

კომენტარი მკითხველისთვის მიმინდვია...

ახლა კი ვესაუბროთ ლელა კაკულიას: — ქალბატონო ლელა, როგორც ვხედავთ, უცხოელებთან ინტენსიური კონტაქტები გაქვთ...

— დიახ — ისრაელთან, გერმანიასთან, ამერიკასთან, სამხრეთ აფრიკასთან... ჩემთან ჩამოსული იყო აშშ პრეზიდენტის ერთ-ერთი მრჩეველი, რომელმაც მითხრა, ამერიკაში მილიონობით დოლარს ვხარჯავთ ნათელმხილველთა ინსტიტუტების შექმნაზე, თქვენ კი ისეთ პოლიტიკურ წინასწარმეტყველებებს აკეთებთ და ინფორმაციას იძლევიან, რაზეც ჩვენი ინსტიტუტები წლობით მუშაობენო.

— ვანგასთან მსოფლიოს ოთხე კუთხიდან მიდიოდა ხალხი, თქვენ კი ჩაკეტილი ხართ. რატომ?

— არ შემიძლია მივიღო ხალხი და ვილაპარაკო მათ საყვარლებზე, ან იმაზე, თუ როდის იმისთან დიდ ფულს, როდის შეიძენენ მანქანას, ბინას და ასე შემდეგ, როცა ვხედავ, რა ხდება მსოფლიოში.

— რატომ ხართ მწყრალად უფრანღისებრნი?

— იმიტომ, რომ დღეს ობიექტური უფრანღისტი დიდი იშვიათობაა და რედაქციებიც, კლასიკური გაგებით, არ არსებობენ. ამას ემატება ისიც, რომ უფრანღისტი შია და იძულებულია, ათასგვარ სისულელესა და ავანტიურაზე წეროს. მაგალითად, ჩემთან დაკავშირებით რასაც შევსწრებებარ, ელემენტარულ კომენტარსაც არ ექვემდებარება. კერძოდ, თურმე იმდენი ნათელმხილველი უფრანღისტი გვეყოლია, რომლებიც ხედავენ ლვისმშობელს, ჭკრუტენ მომავალს, აკეთებენ პოლიტიკურ წინასწარმეტყველებებს და თვითონაც არ იციან, რას ეუბნებიან მკითხველს. ვერ გავამართლებ მათ, რადგან შიმშილით რომ კვდებოდენ, ასეთი აფერით ფული არ უნდა გააკეთონ. საერთოდ, მეშინია უფრანღისებრნი საუბრისა, რადგან მე პოლიტიკურ მოვლენებზე ვინინასწარმეტყველებ. უფრანღისტი კი ამას საკუთარი ინტერესებისთვის გამოიყენებს, მიითვისებს, დაამახინჯებს... შემდეგ კი უნდა გავბრაზდე და მაგარი კოსმიური სილა უნდა გავუღალანურო მას. ჩემი გაბრაზება კი მტერსა და ავს!

მე რასაც ვხედავ, იმას ვწერ. ეს ყველა იცის და ამიტომაც სჯერათ ჩემი. მაგრამ არის პოლიტიკაში ისეთი მოვლენები, რაც სჯობს, არავინ იცოდეს, რადგან ფსიქოლოგიურად არ უნდა დაითრგუნოს. ამასთან, არის პოლიტიკაში მოვლენები, რომლებიც საქართველოსთვისაა სასარგებლო და იძულებული ვარ, გავწმდე, რათა მტერმა არ მოისმინოს. მტერსაც სჯერა ლელა კაკულიას! დღევანდელ არეულ ვითარებაში, ეს ძალიან საფრთხილო საქმეა... მაგრამ ჩემს ხალხს ხომ უნდა ვუთხრა, რა ელის?

— თქვენს წინასწარმეტყველურ ინფორმაციებს პოლიტიკოსებიც თუ იპარავენ?

— ნეტავ პოლიტიკოსებმა მოიპარონ და ქვეყნის სასიკეთოდ და სათავისოდაც გამოიყენონ!

— მაშინ იქნებ შეეხებოთ პოლიტიკურ წინასწარმეტყველებებსაც და დავინყოთ ყველაზე პოპულარული თემით — საპარლამენტო არჩევნებამდე მოსალოდნელი დესტაბილიზაციის საშიშროებით და იგორ გიორგაძის თეორი ცხენით თბილისში შესაძლო შემოსვლით...

— თეორი ცხენით წმიდა გიორგიც არ შემოსულა... გიორგაძე ვითარებამ ამოატივტივა, თორემ გგონიათ, თავად უნდა ის, რასაც აკეთებს? იყენებენ და მართავენ. მე არ შემიძლია განვსაჯო, დამნაშავეა თუ არა. უფალმა განსაჯოს გიორგაძე. ისე კი, დიდი პოლიტიკური ძალებია ჩართული ამ საქმეში, მაგრამ რუსეთი ვერ მოუგებს ბრძოლას შევარდნაძეს.

— მოგეხსენებათ, ურთულესი ვითარებაა ჩვენს რეგიონში. აგერ კვლავ განახლდა შეიარაღებული დაპირისპირება აზერბაიჯანსა და სომხეთს შორის. როგორ განვითარდება მოვლენები, მით უმეტეს, რომ ჰეიდარ ალიევის ჯანმრთელობის მდგომარეობა არ არის სახარბიელო?

— წინასწარმეტყველებისას დროს არ ვასახელებ... ალიევი გულის ოპერაციას გაიკეთებს და... ვხედავ სიკვდილს.

თავის დროზე ვამბობდი, რომ აზერბაიჯანელები გვერდში დაუდგებიან საქართველოს. ისეთი სასწაული ხდება, რომ დაკარგულ ქართულ მიწებსაც დავიბრუნებთ. იქ ხომ ქართული ეკლესიები გველიან, რადგან ყურანში ხომ დაახლოებით ასე წერია: რაც სხვისია, დაუბრუნე, თორემ ცეცხლი წაეკიდებაო.

— სომხეთზე რას იტყვიან, რომელიც გამალებით იარაღდება?

— ჯერ კიდევ 1992 წელს ვწერდი და ვიძიებ: თავიანთ ატომურ ელექტროსადგურს უფრთხილდნენ, რომლის აფეთქებასაც ვხედავ. მათი კათალიკოსი გარდაიცვლება. სომხები ჯავახეთში ვერ გაატარებენ თავიანთ პოლიტიკას.

— დასასრული არ უჩანს თბილისსა და ბათუმს შორის დაპირისპირებას. თუ დღემდე პარტიათა ცალკეული ლიდერები აკეთებდნენ ურთიერთგამომრიცხავ განცხადებებს, ახლა თავად ედუარდ შევარდნაძე და ასლან აბაშიძე გამოდიან საკმაოდ მწვავე ურთიერთ-სანინააღმდეგო განცხადებებით.

— რა სულელური კითხვას მაძლევ? ასლანისა და შევარდნაძის შედარება შეიძლება? პრეზიდენტსა და ასლან აბაშიძეს ერთმანეთს ვერ შევადარებ და ვერც დაუპირისპირებ: პრეზიდენტი სულ სხვა, გლობალურ თამაშს თამაშობს... დანარჩენს ვერ გეტყვიან.

აფხაზეთზე რაც ვთქვი, ის ასრულდება. არაერთი მოლაპარაკებები, ყველაფერი ბლეფია. მაინც ომის გზით შევალთ აფხაზეთში. არძინბა გაშავებულია, მკვდარია უკვე! რუსები მართავდნენ და რუსებივე მოუღებენ ბოლოს. ამას ჯერ კიდევ 1992 წელს ვწერდი.

— საქართველო და ქართული ეკლესია შემფოთებულია ათასი ჯურის რელიგიური სექტის მომძღვრებით ჩვენ ქვეყანაში. რა გველის ამ მხრივ?

— იელოველების, კრიშნაიტებისა და სხვათა მოქმედების პერიოდი არის დროებითი. ქართული ეკლესია ძლიერია, ქრისტიანობის თესლი საქართველოშია ჩადებული, თავის დროს ელოდება და აღმობრწყინდება მთელის ბრწყინვალეობით. ასე რომ, მათ გასაქანი არ მიეცემათ. კარგია, რომ ჩვენმა სამღვდლოებამ ბრძოლა დაიწყო. უნდა იბრძოლო, რადგან ხედავ, რა ძალით შემოდიან. არადა, ვის სჭირდება იელოველთა სექტა? მათი შექმნის ისტორია არ ვიცი, მაგრამ ვხედავ, რომ ვიღაც ქეციანის ჩამოყალიბებულია. ვხედავ, რომ ადამიანები შესწირა...

— ვის შესწირა, ან ვინ შესწირა?

— ძალიან მოგვარა: დგას შავ ტანსაცმელში, ოდნავ მაღალი პიროვნება, იგი თითქოს მამამთავარია ამ იელოველთა და ადამიანები გადაჩეხა ხევში. შეუძლებელია, რომ ასე არ იყოს. უნდა მოვიკითხოთ, მოვიძიოთ, ეს რეალური ამბავია. მე ხომ დროს არ ვხედავ? ეს შეიძლება იყოს მე-19 საუკუნეც...

მოკლედ, საქართველოში არის ქრისტი, არის ჯვარი და ასეც დარჩება. ისინი ფეხს ვერ მოიკიდებენ აქ და მათ მომავალში საქართველოში ვერ ვხედავ! ვხედავ განდიდებულ და გაბრწყინებულ ქართულ ეკლესიას, რომელსაც ვერავითარი ძალა ვერ მოერევა. ამიტომ ამბოა ყველა არაქრისტიანის მცდელობა, აქ ფეხი მოიკიდოს. რანაირი დემოკრატიული და ჰუმანურიც არ უნდა იყოს საქართველო, ახლავ ვეუბნები მათ, რომ სჯობს, უკან გაბრუნდნენ! მოვა დრო როცა თვითონ იხილავენ სასწაულებს, უფალს შეწყალებას შესთხოვენ და წაეკიდნენ საქართველოდან თავისი ნებით! დღეს კი ვეტყვი, რომ ნუ მოდის აქ იელოველი და ფულით ნუ აფრცხლებს თავის იდეებს, რადგან ის ეშმაკისაა!

— კვლავ პოლიტიკას დაუბრუნდეთ და იქნებ გვითხრათ, მომავალ საპარლამენტო არჩევნებში თქვენი წინასწარმეტყველებებით, რომელ პოლიტიკურ ძალას ან ძალებს ექნებათ წარმატების შანსი?

2006 წელი, 2 იანვარი.

ფრთხილად! მგზობა მუსლიმთა სიფრთხილად დაკარგვის, ვხედავ. თანაც ღია თავაზს თავაზობენ და დარწმუნებულად არიან, რომ ამერიკა არ დაარტყამს ირანს... გამომდინარე ერაყის კრახიდან. ირანი ცდება! ვხედავ, ამერიკა უცდის, რომ ირანმა კარგად დაანახოს მსოფლიოს საკუთარი სახე, რათა მსოფლიო შეაჩვენოს მუსლიმთა ძველები-სახან (ღიღი შიში), რათა მირა ამერიკა არ გააძვინდოს. პირით, ისინი მოითხოვენ დაცვას ამერიკისგან. ვხედავ, რუსეთიც შეშინდება, ეპროვაც. ისინი ერთიანდებიან ღიღი ეზგის წინააღმდეგ!

2007 წელი, 22 თებერვალი.

ირანი კი სარგებლობს ამ დაბაბული ურთიერთობით და უკან არ იხედავს — გამაჟინვარებულ ლოგს დაღვრულ სახეში უხეფს თავს. ამერიკა რას იხედავს? ან პროცენტით დაარტყამს ირანს, რეალურად იგადოვდება, რომ ამერიკას არ ცალია მათთვის.

2007 წელი, 25 თებერვალი.

დაბაბული ამერიკასა და ირანს შორის კულმინაციას ვიხედავ. ამერიკა დაარტყამს ირანს ან პროცენტით. ან ნახავთ.

2008 წელი, 27 იანვარი.

ირანი ისევ განაგრძობს პირთული იარაღის შექმნას, რუსეთი კი ვითომ ნეიტრალიტეტს იკავებს. ამ დროს რთულ ინფლაციის მიხედვით ამერიკა უდიდეს დარტყმას მიეცემა მტრებს, ესე იგი, დაარტყამს ირანს; არც დაფიქრდება ამერიკის პრეზიდენტი. მსოფლიო ხმასაც ვერ ამოიღებს და აღსრულდება წინასწარმეტყველება მისამხმ მსოფლიო თბი გარდაუვალი!

2008 წელი, 8 მაისი.

ვხედავ თვებს და ისევ თვებს. ის, რაც ირანიდან მოდის, უნდა შეაჩერონ თუნდაც თვის ფასად, რაც ამერიკას გადაწყვეტილიც აქვს. ეს აღრავს ვინმეს წინასწარმეტყველებს და ასრულდება. ამერიკა, ვიშაოვრება, ვინც დაარტყამს ირანს, იმუღავალი გახდება.

2010 წელი, 1 დეკემბერი, თბილისი.

ამერიკა უკვე მომავალში ქალჯა უხეზ პოლიტიკას გაატარებს, ვხედავ, ირანის მიგართ და ერთ დღესაც, ვხედავ, დაგოვავს იმ აღგილებს, სადაც ურანს ამოიღებენ, ანუ მინან ატომს, რათა ჩაეფარონ მსოფლიოს იმ ძველბავის წამყვან სიხში, რომელთაც აქვთ ეს ქლიერი იარაღი, რითაც იკავებენ მსოფლიოში მაღალ საფეხურს და მათი კანონებით ცხოვრობენ სახელმწიფოში! ეს ყოველივე კი, ვხედავ, კალიან ქელია ირანმა განახორციელი. ისინი მოქმედებენ იმ წარტილებად, სადა ამერიკა მოთმინდებიან არ გამოვს! მგზობა ეს ახსურდება. ამერიკას ღიღი ხანის შემუშავებული აქვთ, თუ როგორ დაარტყამს ირანს იმ წარტილებს, სადაც ძარხნები აქვთ განლაგებული. მოკლედ, ყოველივე ეს გარდაუვალია. ეს წარტილებიან დარტყმები — ხალირას ვხედავ.

ლელა კაკულია

ეს მხოლოდ რამდენიმე ამონაწერია ქალბატონ ლელას წინასწარმეტყველებებიდან, რომლებიც მომავალ მესამე მსოფლიო ომსა და ამ ომში ირანისა და შეერთებული შტატების როლს ეხება. მკითხველთა იმ ნაწილმა, რომელიც მუდმივად ადევნებს თვალყურს მსოფლიოში მიმდინარე პროცესებს, კარგად იცის, თუ როდენ დაძაბულია და დაჭიმული პოლიტიკური მდგომარეობა მთელ პლანეტაზე. მას არც ირანის ბოლოდროინდელი განცხადებები გამოეპარებოდა და არც

ზუზი იშვილი

ამერიკის პასუხი მათზე და ალბათ, იმ დასკვნასაც გააკეთებდა, რომ ყველაფერი მართლაც მის წინასწარმეტყველებების აღსრულებისკენ. შემოთ მოყვანილი რამდენიმე ამონაწერის შეხსენება კი, მიუხედავად იმისა, რომ აშშ-ს ირანზე დარტყმა ჯერ არ განუხორციელებია, ამ რუბრიკაში იმისთვის გადავწყვიტეთ, რომ განახოთ, როდენ ზედმინენით ზუსტად, წინასწარმეტყველებისაებრ ვითარდება მოვლენები. 2011 წლის მინურულს პენტაგონის ხელმძღვანელმა ლეონ პანეტამ ძალზე საყურადღებო განცხ-

რუს უკვე

ადება გააგრძელა. მისი თქმით, აშშ ყველა შესაძლებლობას გამოიყენებს, რათა არ დაუშვას ირანის მიერ ატომური ბომბის შექმნა: აშშ მზად არის, საჭიროების შემთხვევაში, ისლამურ რესპუბლიკაზე სამხედრო შეტევა განახორციელოს!

ამერიკის თავდაცვის მინისტრმა ტელევიზიით ბობ ფიშერთან ინტერვიუში ხაზი გაუსვა, რომ სავარაუდოდ, ირანი, სანქციების მიუხედავად, კვლავ განაგრძობს მუშაობას ატომური იარაღის შექმნაზე და ურანის გამდიდრება მათ სწორედ ამ ერთადერთი მიზნით სჭირდება და არა სამშვიდობო მიზნებისთვის. ამიტომ ვაშინგტონის რეაქცია ძალზე მკაცრი, დაუნდობელიც კი იქნება და შტატები პრევენციულ დარტყმებს განახორციელებს ირანის ბირთვულ ობიექტებზე.

ალსანიშნავია, რომ ამერიკის შეერთებულმა შტატებმა ეს პირველად განაცხადეს ღიად, რომ ირანს ატომური ბომბის შექმნამდე სულ რაღაც ერთი წელი დარჩა. ექსპერტები დარწმუნებულნი არიან, რომ პენტაგონი სამხედრო დარტყმისთვის უკვე ემზადება და მხოლოდ ბოლო ეჭვების გაფანტვასლა უცდის.

მარტინ დიძე

როგორც ჩანს, ირანს, პანეტას ამ ხმამალალი განცხადებების გარდა, საკუთარი ინფორმაციაც გააჩნია იმის თაობაზე, რომ აშშ ნამდვილად არ აპირებს თეირანისთვის ზედმეტი გასაქანის მიცემას. ამიტომ, ვარაუდობენ, რომ სამხედრო შეტევისთვისაც ისიც საგანგებოდ ემზადება. როგორც ცნობილი ხდება, თეირანმა მთელი რიგი ბირთვული ქარხნები მთებში, უფრო დაცულ და გასაიდუმლოებულ ადგილებში გადაიტანა.

პროგრამის წამყვანმა ბობ ფიშერმა ლეონ პანეტასა და აშშ შეიარაღებული ძალების შტაბების ხელმძღვანელთა კომიტეტის თავმჯდომარეს, გენერალ მარტინ დემპსის, რომელიც აგრეთვე იღებდა მონაწილეობას გადაცემაში, ჰკითხა, შეუძლია თუ არა ამერიკას გააუგებელყოს ირანული საფრთხე ბირთვული იარაღის გამოყენების გარეშე, რაზეც მარტინ დემპსიმ ორპროცენტად უპასუხა: ჩემი სურვილია, ირანელები სწორედ ასე მიიწვედნენო. ნაკლებ არაპირდაპირი არ გახლდათ არც პანეტას პასუხი: ვფიქრობ, თეირანმა უნდა იცოდეს, რომ მათ შეაჩერებენ!

აქვე გვსურს შეგახსენოთ კიდევ რამდენიმე წინასწარმეტყველება, სადაც საუბარია აშშ-ის მომავალ რესპუბლიკულ პრეზიდენტზე და მის როლზე ირანის წინააღმდეგ ბრძოლაში.

1998 წელი, 19 დეკემბერი.

ვი უკვე აღვნიშნავ 1992-1993 წლებში ამერიკაში რესპუბლიკელი მისვლა — პიროვნება, რომელიც კალიან ღიღი ნაციონალისტია და თავისივე სცემს და ერთგულია ძრისტიანი, ჯვრისა, ნამდვილი ღვთის გამოგზავნილი რისხვა იძება მუსლიმთა სიხში, ვხედავ.

2001 წელი, 25 თებერვალი, დღის 2 საათი.

ამერიკა ისევ ქლიერ საფეხურზე დგას. მისი პირიდან აღვნიშნავ რესპუბლიკელი მუსლიმებს. მსოფლიო აღიარებს, რომ ნატო შუამრაველი, ღიღი კალაა. ჰოდა, ამ კალაის დამონსტრირების უნესს ამერიკა ხელიდან არ გაუშვებს. იგი რჩება უქლიერისად მსოფლიოში.

2010 წელი, 25 ივლისი.

მოდის რესპუბლიკელი პრეზიდენტი — კაცი, რომელსაც დათმობა არ უხვარს. იგი სწრაფად დაულოგს გადაწყვეტილებას და არც ცვლის. ის მყოფარია. ის ყოველთვის იმარჯვებს. ის სწრაფად აფასებს შემთხვევითარებას და სწრაფადვე მოქმედებს — დროს არ კარგავს. ეს ის ადამიანია, რომელიც ამერიკას შეუნარჩუნებს პირველობას, რომელიც მტარს არაფრის შეარჩენს. მისი ყვილას ეუიენა, ვინაიდან მას მოლაპარაკებავს — გაუთავებელ მოლაპარაკებავს, მოქმედება ურჩევნია, რცა არ ელიან, სწორედ მაშინ ახორციელებს დარტყმას. იგი თვითდაჯირებული პიროვნებაა.

2010 წელი, 22 სექტემბერი.

წინა პლანზე რესპუბლიკელი წამოიწვევენ. ისინი უამრავ გრალდავას წაუხენებენ დემოკრატ პრეზიდენტს... გოლოს იმასაც იტყვიან, რომ პრეზიდენტი პოლიტიკისა არაფრით ისმის და არც აინტერესებს... რომ სუსტი პრეზიდენტი ვხვამთ... რომ იგი ვერ დაულოგს ქლიერ და მყარ გადაწყვეტილებას, ვერ დგამს ქლიერ პოლიტიკურ ნაპიჯავს.

2011 წელი, 24 თებერვალი, დღის 6 საათი, თბილისი.

მინდა გავიშაორო წინასწარმეტყველება, რომელიც წარსულში ვთქვი: ამერიკის სათავეში მოდინან რესპუბლიკელი, მოდის ახალი პრეზიდენტი — გამოცდილი, ქლიერი გენერალი (ასე დავარქმევ. საერთოდ, ქლიერი პიროვნება ყოველთვის გენერალს ვუწოდებ). იგი სულ სხვა პოლიტიკას გაატარებს — უფრო ძკვიანუს, უფრო ქლიერს და ხალხიც, ვხედავ, ეთანხმება. არაფრის მომინდება, სადაც თბიან საჭირო, იომავს... იგი უპირისპირდება ირანს: თუ თბი გინდათ, მიიღებთ თბი თქვენ საშიშროებას უმინოთ მშვიდობას ახლო აღმოსავლეთში, მინოთ ატომურ იარაღს, რათა თბი გავიშაოროთ იგი და არა მშვიდობისათვის! რა თქმა უნდა, ყველა მიხვდება, რომ ამერიკის პრეზიდენტი არ ხუმროს, არ თავაზობს, რომ იგი ყოველთვის განახორციელებს რეალურად!!!

ლელა კაკულია

და აი, 1992 წელს პირველად წინასწარმეტყველები პერიოდში, როგორც ყველაფერიდან ჩანს, უკვე მოახლოვდა. შეერთებულ შტატებში საპრეზიდენტო არჩევნებისთვის მზადება მიდის, რომელშიც, რალა თქმა უნდა, რესპუბლიკელი კანდიდატებიც მონაწილეობენ.

ერთ-ერთი კანდიდატი, ყოფილი სენატორი რიკ სანტორუმი აცხადებს, რომ თუ 2012 წლის ნოემბერში ამერიკელი ხალხი მას აირჩევს პრეზიდენტად, უპირველეს ყოვლისა, იგი შეტევას განახორციელებს ირანის ბირთვულ ობიექტებზე. მისი თქმით, პრეზიდენტ ობამას ადმინისტრაცია არასაკმარისად ძლიერ ნაბიჯებს დგამს ირანის წინააღმდეგ და საშუალებას აძლევს მას, შექმნას ბირთვული იარაღი... ობამას ადმინისტრაციის სისუსტე საგარეო პოლიტიკაში ხელს უწყობს შეერთებული შტატების ქალაქის ვეფხვად გადაქცევაში.

რიკ სანტორუმი

ჩემი არჩევის შემთხვევაში, ირანის ლიდერებს ორ გზას შევთავაზებ: ან ისინი გახსნან ირანის ბირთვული ობიექტებს ინსპექციისთვის, ან აშშ დაარტყამს ამ ობიექტებს! — განაცხადა ექს-სენატორმა ტელეკომპანია ენ-ბი-სისთან ინტერვიუში.

ობამას კრიტიკას არ აკლებს არც მეორე რესპუბლიკელი კანდიდატი მიტ რომნი: დიხ, ბოლო ხანებში მართლაც გაჩნდა დამატებითი სამუშაო ადგილები და უმუშევრობა შემცირდა. მაგრამ ეს სულაც არ გახლავთ ბარაქ ობამას

დამსახურება. მისმა პოლიტიკამ გააღრმავა ეკონომიკური რეცესია, საიდანაც ახლა ჩვენ ძლივს ვიძვრებით თავს... მე მსურს, რომ ამ კამპანიაში გაიმარჯვოს ამერიკამ. რესპუბლიკელებს ძალგვიძის

პიქსელი

შეცვალეთ თეთრი სახლი და დაუბრუნეთ ამერიკის თავისი როლი... ახლანდელი პრეზიდენტი, შეიძლება კარგი ბიჭია, მაგრამ პოლიტიკური ვითარება მასზე ძლიერი აღმოჩნდა!

რაც მთავარია, მიტ რომნი, ისევე როგორც რიკ სანტორუმი, პრეზიდენტ აცხადებს, რომ მისი პრეზიდენტად არჩევის შემთხვევაში, მზადაა დაარტყას ირანს, რათა არ დაუშვას მის ხელში ბირთვული იარაღის აღმოჩენა. და დამატა, რომ ობამამ სწორედ ირანის საკითხში დაუშვა ყველაზე მნიშვნელოვანი შეცდომა ამერიკის საგარეო პოლიტიკაში.

არანაკლებ პრეზიდენტი და შეიძლება ითქვას, მეომრული ხასიათის განცხადება გააკეთა რომნიმ პალესტინასა და ისრაელთან დაკავშირებითაც. ტელეკომპანია სი-ენ-ენ-ში გამოსვლისას პალესტინელი ტელემწოდებლის შეკითხვაზე, რას უნდა ელოდოს პალესტინელი ხალხი მისი გაპრეზიდენტების შემთხვევაში, მიტ რომნიმ დაუფარავად უპასუხა: მთავარი პრობლემა იმაშია, რომ ადამიანები, რომლებიც ფიქრობენ და მოქმედებენ ისე, როგორც ამას ჰამასი მოითხოვს, თავად მიდიან ომისკენ. ეს აისახება როგორც სასკოლო სახელმძღვანელოებზე, რომლებითაც ბავშვებს ისრაელის სიძულვილს ასწავლიან, ისე პოლიტიკურ პრაქტიკაზე, სადაც ჰამასი ისრაელის არსებობის უფლებასაც კი არ აღიარებს!.. ახლო აღმოსავლეთში მშვიდობის მისაღწევად არსებობს საუკეთესო გზა: აქეთ-იქით კი არ ვიყანყალოთ ყველას მოსარიგებლად, არამედ მყარად დავედგეთ ჩვენი მეგობრის - ისრაელის სახელმწიფოს გვერდით!

საბოლოოდ ვინ გახდება რესპუბლიკელების ერთიანი კანდიდატი ამერიკის შეერთებული შტატების პრეზიდენტის პოსტზე, ჯერჯერობით გარკვეული არ არის, მაგრამ ერთი რამ უკვე ცხადია: რომელი კანდიდატიც არ უნდა დამკვიდრდეს თეთრ სახლში, ირანს ამერიკის დარტყმა არ აცდება!

დათმობაზე ამერიკა არ წავა, პირიქით შავ ჯღვანე ისავ შვიდობის ამერიკული სახელმწიფო გავიძინო... ამერიკის სახელმწიფო გავიძინო სასწავლო მანქანებს ჩაატარებინ, რაც იმის ნიშანია, რომ ამერიკა შავი ჯღვიდან არ გავა და არც საპარტიველოს დათმობს.

ლელა კაკულია

აქ წინასწარმეტყველებებიდან კიდევ მრავალი ამონარიდის მოყვანა შეიძლებოდა, მაგრამ ამით დავკმაყოფილებით და შეგახსენებთ, რომ შავ ჯღვანე კიდევ ერთი ამერიკული სამხედრო-საზღვაო კრეისერი ველა გალფი შემოვიდა, რაც რუსეთმა კიდევ ერთხელ შეაფასა იარაღის უღარუნად და მორიგ გამოწვევად შეერთებული შტატების მხრიდან. კრემლი უკმაყოფილოა, რომ თურმე ამერიკელები ისე გრძნობენ თავს შავ ჯღვანეში, როგორც საკუთარ სახლში.

ველა გალფი შავი ჯღვის აკვადრორაში 2 თებერვლამდე დარჩება, ენვევა რუმინეთს, უკრაინას და, რაც ყველაზე მეტად ანერვიულებს კრემლს,

რაკეტაგამოღი ველა გალფი

შესაძლოა საქართველოშიც შემოვიდეს. ან რა გასაკვირია, რომ შემოვიდეს, ამერიკული სამხედრო ხომალდები ხომ ლამისაა, არც გადინა საქართველოს წყლებიდან, განსაკუთრებით, 2008 წლის შემდეგ!

შეგახსენებთ, რომ 2008 წლის საქართველო-რუსეთის ომისას, შავი ჯღვის აკვადრორაში, თურქეთის დიდი მცდელობის მიუხედავად, გამოეყენებინა მონტრიოს კონვენციით მინიჭებული უფლება, მაინც შემოვიდა, ასე ვთქვათ, უზომოდ დიდი წყალნაცვის მქონე ამერიკული სამხედრო ხომალდი.

2008 წელი, 5 დეკემბერი.

რუსეთი კი ორი კურდღლის დაჭარას ცდილობს, ანუ ცდილობს, დააპრონოს ორი არარსებული რეპრეზენტაცია და კავკასიაში შექმნას სახელმწიფო-გუბერნიული ზონები. აფხაზეთი და სამხრეთ ოსეთი — ეს ტერიტორიები რუსეთისაა! — განაცხადებენ და იმეა, ვინ არიან აფხაზები, ან სამხრეთ ოსეთი სად არიან, დაამატებენ, მაგრამ ახას ვერ მოუხრებინან. წინასწარმეტყველებას ვერაფერს გააძევიან!

2009 წელი, 1 სექტემბერი, ურემი.

რუსებს გუბერნიული აფხაზეთისა და ოსეთის სახელმწიფო ლაპარაკი და პრეზიდენტ რუსეთის მთავრობის სახელმწიფო გამოსცემის პრეზენტაცია...

2009 წელი, 28 დეკემბერი, თბილისი.

რუსეთს... დაავიწყდება, რომ აფხაზეთი და სამხრეთ ოსეთი დამოუკიდებელი სახელმწიფოებია. ეს დრო წავიდა! — განაცხადებენ რუსეთის მთავრობაში. — ეს მიწები რუსეთის საკუთრებაა!

ლელა კაკულია

ოკუპანტების მიერ სამხრეთ ოსეთად წოდებულ ისტორიულ სამხარბლოში საპრეზიდენტო არჩევნებთან დაკავშირებული ციებ-ცხელება ჯერ კიდევ არ ჩამტვრილა. საქმე ისაა, რომ კრემლის ფავორიტმა ანატოლი ბიბილოვმა არჩევნებში ხმების საკმარისი რაოდენობა ვერ დააგროვა. ოსებმა უპირატესობა სხვა კანდიდატს - ალა ჯიოევას მიანიჭეს და ახალი პრეზიდენტის დასაცავად ქუჩაშიც გამოვიდნენ, რადგან ახლად გაპრეზიდენტებულს ტიტულს ედავებოდნენ და კუთვნილ ტახტზე ასვლაში ხელს უშლიდნენ ის ძალები, რომელთაც ამ დამოუკიდებელ რესპუბლიკაში საკუთარი კადრის მოყვანა ნებისმიერ ფასად სურდათ. აღშფოთებულმა და განრისხებულმა კრემლმა ურჩი ოსების დაშოშმინება გადაწყვიტა და დემონსტრაციებს დასაშინებლად სამხედრო დანაყოფები მიუვლინა. გახსოვთ, ალბათ, ის სატელევიზიო კადრები, თუ როგორ ისროდნენ წესრიგის დამცველები იარაღს მომიტინგეების დასაშლელად.

მონტრიოს (შვეიცარია) 1936 წლის კონვენცია — კონვენცია, რომელმაც დაამყარა თურქეთის სუვერენიტეტი შავი ჯღვიდან ხმელთაშუა ზღვაში გამავალ სრუტეებზე. ამასთან, თურქეთი ვალდებულია იღებდა, დაეცვა საერთაშორისო საზღვაო სამართლის პრინციპები.

მონტრიოს კონვენცია უფლებას ანიჭებს მთელი მსოფლიოს სავაჭრო გემებს, შეუზღუდავად იმორჩიონ სრუტეებში როგორც მშვიდობიან, ისე სამომარ ვითარებაში. სამხედრო ხომალდებისთვის კი, იმის მიხედვით, თუ რომელ სახელმწიფოს განეკუთვნებიან ისინი — შავიზღვისპირას თუ არაშავიზღვისპირას - არსებობს შეზღუდვა. თუკი რომელიმე შავიზღვისპირა სახელმწიფო მშვიდობის დროს მონიღომებს საკუთარი გემები გამოატაროს სრუტეებში, წინდან უნდა ჩააყენოს საქმის კურსში თურქეთის მთავრობა, რომელიც ნებისმიერი კლასის სამხედრო ხომალდის შემოყვანაზე თანხმობას გასცემს. არაშავიზღვისპირა სახელმწიფოებს კი მხოლოდ მცირე ზომის სამხედრო გემების შემოყვანის უფლება ეძლევათ, ისიც მხოლოდ 21 დღით. არაშავიზღვისპირა სახელმწიფოების კუთვნილი სამხედრო ხომალდების საერთო ტონაჟი შავ ჯღვაში არ უნდა აღჭარბებდეს 30 ათას ტონას. ეს ციფრი 45 ათას ტონამდე მხოლოდ თავად შავიზღვისპირა სახელმწიფოების კუთვნილი სამხედრო ხომალდების ხარჯზე შეიძლება გაიზარდოს.

იმ შემთხვევაში, თუ თურქეთი მონიღომებს მიიღებს ომში, ან ჩათვლის, რომ უშუალოდ მას ემუქრება ომი, მას აქვს უფლება, თავისი შეხედულებისამებრ აკრძალოს ან დაუშვას ნებისმიერი სამხედრო ხომალდის შემოსვლა სრუტეებში. ხოლო თუ თურქეთი ომში არ იმონიღივებს, სრუტეები დახურული უნდა იყოს ომის მონიღივ ნებისმიერი სახელმწიფოსთვის.

კრემლის ინფორმაციით, სარაკეტო კრეისერი ამერიკული თავდაცვის სისტემების შემადგენელი სეგმენტის პოზიციას დაიკავებს შავ ჯღვაში. არადა, საკუთარ საზღვრებთან ნატო-სა და რაკეტაწინააღმდეგო თავდაცვითი სისტემების ხსენებაც კი, კრემლს ისტერიაში აგდებს და სერიოზული აუიოტაჟის საფუძველიც ხდება. რატომ? ყველაფერი ძალზე მარტივადია: რუსი ექსპერტები ფიქრობენ, რომ ამერიკის შეერთებული შტატების მეექვსე ოპერატიული ფლოტის გემების რეგულარული ყოფნა შავ ჯღვაში (რუს სამხედრო ექსპერტებს დაუთვლიათ კიდევ, რომ 1990 წლიდან დღემდე ამერიკული სამხედრო გემები ორასჯერ შემოსულან შავ ჯღვაში!), ამერიკული დროშის დემონსტრირება და იარაღის გამოყენებისთვის მზადყოფნა ამერიკული გავლენის გამყარებისკენაა მიმართული, ვინაიდან აშშ მიიჩნევს, რომ კავკასიისა და შავიზღვისპირეთის კონტროლი მისთვის სტრატეგიული მნიშვნელობის საკითხია. აქედან გამომდინარე, რუსეთი, როგორც ჩანს, აცნობიერებს, რომ მის ბატონობას შავ ჯღვაზე ყავლი გაუდის და ერთხელაც მას იქედან ფეხს ამოუშვებენ.

მოსკოვის პანიკა არცთუ უსაფუძვლოა, რადგან, როგორც პოლიტოლოგები ასკვნან, ამერიკამ დაიწყო საკუთარი გემის რეალიზება შავი ჯღვის ზონაში რაკეტაწინააღმდეგო თავდაცვითი ფარის კომპონენტების განთავსების თაობაზე. გარდა ამისა, რაც ძალზე მნიშვნელოვანია, რუსეთში იმასაც ფიქრობენ, რომ აშშ-მა ასევე დაიწყო მუშაობა მონტრიოს კონვენციის გადახედვასთან დაკავშირებით, რათა გააუქმოს ის შეზღუდვები, რომლებსაც ეს კონვენცია უნებს არაშავიზღვისპირეთის სახელმწიფოებს, მით უმეტეს, რომ რუსებმა ამერიკულ კრეისერზე საშიში წარწერა ამოიკითხეს: იმოქმედე სწრაფად! დაარტყი გადაწყვეტად!

ოსი ხალხის ნებით არჩეულმა პრეზიდენტმა ჯიოევამ ბოლომდე ბრძოლა გადამწყვიტა და გარდა იმისა, რომ სასამართლოს მიმართა, კოკოითთან ერთად რუსეთი დაადანაშაულა უსამართლობისთვის ხელის შეწყობაში. თანაც, არც აცია და არც აცხელა, მუქარაც კი შეუთვალა კრემლს: სიტუაციის მოსაწესრიგებელ-მომრიგებელად გამოგზავნილი პირი შეცვალე, თორემ საერთოდ უარს ვიტყვით კრემლის ემისრებთან კონსულტაციებზეო. აი, ამან კი საბოლოოდ გამოიყვანა მდგომარეობიდან რუსეთის პრეზიდენტი მედვედევი და სამხრეთ ოსეთი (და არამხოლოდ ჯიოევას მომხრეებს) მიანიშნა, თავი მართლა დამოუკიდებელი სახელმწიფო ხომ არ გგონიათ, ერთი მცირე ტერიტორიული წარმონაქმნი ხართ და ჭკუით თუ არ მოიცქევით, ანუ ჩვენს ნება-სურვილს თუ არ შეასრულებთ, დაისჯებითო: იქ სხვადასხვა კლანების წარმომადგენლები ჩხუბობენ, რაც საერთოდ დამახასიათებელია მცირე ტერიტორიული წარმონაქმნებისთვის, სადაც მსგავსი დავები პერიოდულად იმართება ხოლმე.

მედვედევმა ხაზი გაუსვა, რომ ის კვლავაც გაგზავნის ამ მცირე ტერიტორიულ წარმონაქმნში საკუთარ შუამავლებს, რათა ადგილობრივი კლანები დაამშვიდოს და ოსები აიძულოს, შეინარჩუნონ ყველა ის გადაწყვეტილება, რომლებიც მანამდე იყო მიღებული. თანაც, ურჩევს მათ, პასუხისმგებლობა თავად აიღონ ყველაფერზე და მოსკოვისკენ თითი არამცდარამც არ გაიშვირონ, წინააღმდეგ შემთხვევაში პრობლემებს ჰპირდება.

მართალია, რუსეთის პრეზიდენტმა თავისი გამოსვლა ლამაზად შეფუთა და ლია ტექსტებით არ უსაუბრა, მაგრამ ყველამ ძალზე იოლად ამოიკითხა სტრუქტურის მქონე რეალური აზრი: სამხრეთ ოსეთი რუსეთის კუთვნილი ტერიტორიაა და იქ ყველაფერი ისე იქნება, როგორც ამას კრემლი გადაწყვეტს!

1996 წელი, 18 მარტი, დილის 10 საათი.

შედავ, იმართება მსოფლიო მნიშვნელოვანის შეკრება კლინტონა ანა ძვეჩნისა. შავ ჯღვაზე დგანან ამერიკის გემები.

1996 წელი, 18 სექტემბერი, საღამოს 5 საათი.

მოკლედ, მოგვალში საპარტიველოს საზღვრები ჩაიკეტება სანიმდომო. შავი ჯღვა აუცილებლად გახდება სტრატეგიული ცენტრი ამერიკისა და ევროპისა. შედავ სამხედრო გემებს ნატოს შეიარაღებული ძალების ემგლებით. რუსეთი წინააღმდეგ ვეღარ წავა.

1997 წელი, 27 მაისი, დილის 11 საათი.

შავი ჯღვა ყურადღების ცენტრში მოექცევა. შედავ გემების კარად. უკრაინა! რაგადიფო სამხედრო გემი. უკრაინასთან შეთანხმებასა და მოლაპარაკებას შედავ გემების თაობაზე.

2008 წელი, 9 სექტემბერი, ურემი, დილის 5 საათი.

შედავ, რომ რუსებმა დაკარგეს უკრაინაც. უკრაინელთა ყოველთვის სწულდათ რუსები და მართალიც იყვნენ. მოკლედ, ნატოს გემები შევლენ ყირიშიც. წარმოუდგენელია? წარმოუდგენელი, ბატონო, ეს წინასწარმეტყველებაც ასრულდება!

2008 წელი, 20 ნოემბერი.

შავ ჯღვაზე ამერიკულ გემებს შედავ. ეს ვითომ სწავლავათანაა დაკავშირებული, სინამდვილეში კი ნატო — ამერიკა უფრო იმყარებს, იყარითვებს არააღს შავ ჯღვაზე. ეს რუსეთს აკლიან გააღივიანებს

2009 წელი, 2 ივნისი, თბილისი.

შედავ კიდევ ახალ სამხედრო სწავლებებს — სხელებითაც და წყალზეც. შავ ჯღვაზე შედავ ამერიკულ სამხედრო გემებს. მოკლედ, რუსეთის სამხედრო მანქანებს არც ამერიკელი სამხედრო მანქანები ჩამორჩებიან. ეს არის პასუხი ამერიკის მთავრობისა: ჩვენ საპარტიველოს ვიცავთ!

2010 წელი, 9 ივნისი, თბილისი.

შედავ, ამერიკა არაფრის უთმობს რუსეთს. იტყვიან, რომ საპარტიველოს ტერიტორიების საკითხი გვიარდავს განივსო, ანუ რუსეთს დაუთმავს, მაგრამ ეს დიდი ტყუილია. ზუსტად საპარტიველოს საკითხია აბტუალური ამერიკისთვის და არცერთ შემთხვევაში ამ

რონალდ დ. ასეუსი

მ ს ი რ ე მ შ ი,

რომელმაც მსოფლიო უშპრა

სამართლებლო, რუსეთი და დასავლური საზღვრის მოხაზვალი

(დასაწყისი №49-61)

თბილისმა საკმაოდ ავნო საკუთარ ინტერესებს, რადგან ხშირად აკრიტიკებდა გერმანიას — სწორედ იმ ქვეყანას, რომელიც კონტინენტზე დიდწილად ქმნიდა ამინდს აღმოსავლეთის მიმართ პოლიტიკის განსაზღვრაში. სააკაშვილის საყვედურები ევროპის უმოქმედობის თაობაზე ხშირ შემთხვევაში მიმართული იყო უშუალოდ ბერლინისკენ, რომელსაც საქართველოს პრეზიდენტი ალიანსის შიგნით ერთგვარ ტროას ცხენად აღიქვამდა და რუსეთისადმი ლოიალობასა და საქართველოს დასავლეთისკენ სწრაფვის შეფერხებაში სდებდა ბრალს. თბილისს არ გააჩნდა არანაირი ქმედითი სტრატეგია გერმანიის მხრიდან დასმულ კითხვებზე საპასუხოდ, მისი ეჭვების გასაქარწყლებლად თუ ევროპის ამ უმძლავრეს სახელმწიფოში საზოგადოებრივი მხარდაჭერის მოსაპოვებლად. თავის მხრივ, ბერლინსაც მიაჩნდა, რომ სააკაშვილი რუსულ საფრთხეს აზვიადებდა, რათა საკუთარი დემოკრატიული გადაცდომებიდან ყურადღება სხვა მიმართულებით გადაეტანა. გერმანელები შიშობდნენ, რომ ეს ფიცხი ლიდერი გერმანიასა და სხვა ევროპულ სახელმწიფოებს რუსეთთან კონფლიქტში ჩაითრევდა. შესაბამისად, ბერლინში სულაც არ სუფევდა ისეთი ენთუზიაზმი საქართველოსა და უკრაინის ნატო-ში გაწევრიანებასთან დაკავშირებით, როგორც ვაშინგტონში.

ზოგადად გერმანელთა სკეპტიციზმი საქართველოსთან დაკავშირებით, თავად მერკელსაც გადაეღო: ის ჯერ კიდევ საბჭოთა კავშირის დაშლამდე იყო ნამყოფი საქართველოში და ზოგიერთ სხვა რესპუბლიკაში და როგორც ფიქრობდა, კარგად იცოდა, რამხელა გზა ჰქონდათ ჯერ კიდევ გასავლელი, ვიდრე ისინი დასავლეთის ნაწილად იქცეოდნენ. კიდევ უარესი — მისი პირველი შეხვედრა სააკაშვილთან ნავი აღმოჩნდა: ძნელი წარმოსადგენია უფრო დიდი განსხვავება, რაც წარმოშობით ჩრდილოეთგერმანელ, თავშეკავებულ, განონასწორებულ კანცლერსა და ფეთქებად, ენერგიულ სააკაშვილს შორის შეუთარალებელი თვალთაღაც შეინიშნებოდა. მიუნხენში, ყოველწლიური უსაფრთხოების კონფერენციის ფარგლებში, ისინი პირველად შეხვდნენ ერთმანეთს, მცირე ხანს ისაუბრეს და ამ საუბართან დაკავშირებით ორივეს უსიამო შთაბეჭდილება დარჩა. მერკელმა სცადა, ხაზი გაესვია, რა მნიშვნელობას ანიჭებდა კანონის უზენაესობასა და სასამართლო რეფორმას — ამასთან დაკავშირებით, გერმანიის მიერ დაფინანსებული მოსამართლეთა სწავლების პროგრამაც გაიხსენა, სააკაშვილმა კი, რომელსაც ეს პროგრამა არაეფექტიანად მიაჩნდა, კანცლერის მოსაზრებებს ყური არ ათხოვა და შეეცადა დაერწმუნებინა — საქართველო ისედაც სწორი გზით მიდისო. მერკელმა მისი ნათქვამი არ დაიჯერა. საბოლოოდ, სააკაშვილმა ჩათვალა, რომ გერმანიის კანცლერს საქართველოს შიდა ვითარების თაობაზე და დასახულ მიზნებზე საკმაოდ ზერულე წარმოდგენა ჰქონდა. მერკელს მერკელის თანაშემწეები იხსენებდნენ — ჩვენს კანცლერს ამაზე უარესი შეხვედრა არასდროს ჰქონიაო...

როცა ბუში და მერკელი 2006 წლის გაზაფხულზე სტრასლუნდში, ბალტიის ზღვის ნაპირზე ერთმანეთს შეხვდნენ, მათ შორის სრული აზრთა სხვადასხვაობა წარმოიშვა იმასთან დაკავშირებით, როგორ შეიძლებოდა საქართველოს მისწრაფებათა ხელშეწყობა. ამ თემაზე მომდევნო ორწლიანხვედრის განმავლობაშიც არაერთხელ უმსჯელიათ, თუმცა, ვერცერთხელ ვერ მივიდნენ საერთო აზრამდე — იმის მიუხედავად, რომ მათი პირადი მეგობრობა სულ უფრო ღრმავდებოდა. ზოგჯერ ამაზე თავდაც კი ხუმრობდნენ ხოლმე. როცა მერკელი 2007 წლის ნოემბერში ბუშის რანჩოს სტუმრობდა კროუფორდში, სააკაშვილს სულ ცოტა ხნის წინ ჰქონდა გამოცხადებული საგანგებო მდგომარეობა ქვეყანაში და საპროტესტო აქციებიც — დარბეული. პრეზიდენტი სტუმარს გაეხუმრა — არ მითხრა ახლა, ხომ გეუბნებოდიო! — სააკაშვილის დემოკრატიული ინსტიტუტებისა თუ მათი ნაკლებობის შესახებ. მიუხედავად ამისა, ბუშს ძალიან მოსწონდა მერკელი და დიდ პატივს სცემდა. დარწმუნებული იყო, მათ ერთნაირად ესმოდათ თავისუფლებისა და დემოკრატიის განვრცობის აუცილებლობა და საქართველოს საკითხში თანამშრომლობასა და კომპრომისის მიღწევის შესაძლებლობის იმედსაც არ იწურავდა.

ბუშს ესმოდა, რომ მერკელისათვის ქართველებსა და სააკაშვილთან დაკავშირებით უმთავრესი პრობლემა მათი ქცევა იყო. გრძობდა, რომ მერკელი განსხვავდებოდა თავისივე ვიცე-კანცლერისა და საგარეო საქმეთა მინისტრ ფრანკ-ვალტერ შტიინ-მაიერისგან, რომლის მიმართ ბუშს ნაკლები ნდობა ჰქონდა. ბუშის ადმინისტრაციაში შტიინმაიერს გერმანულ შრომადერის მემკვიდრედ მიიჩნევდნენ და ფიქრობდნენ, რომ ის მეტისმეტად დიდ მნიშვნელობას ანიჭებდა რუსეთისთვის კოჭის გორებასა და არასაკმარის — ზოგადად მთელ ევროპაში — თავისუფლებისა და დემოკრატიის მხარდაჭერას. აი მერკელს კი ბუში ისეთ პიროვნებად განიხილავდა, ვისაც შეეძლო მოსკოვისთვის წინააღმდეგობის გაწევა, თუკი საკითხის სამართლიანობაში დარწმუნდებოდა. შინაგანად გრძობდა, რომ ის და მერკელი ერთნაირად აცნობიერებდნენ საქართველოს სისუსტეებსა და გადაცდომებს. მათი ანალიზი იმაშიც ემთხვეოდა ერთმანეთს, რა ეტაპზე იმყოფებოდა საქართველო და რისი გაკეთება ესაჭიროებოდა.

უთანხმოება იმაში ვლინდებოდა მხოლოდ, როგორი უნდა ყოფილიყო ნატო-ს პოლიტიკა ამასთან დაკავშირებით: ბუშის რწმენით, საუკეთესო გზა, რაც საქართველოს პრობლემების დაძლევაში დაეხმარებოდა, დასავლეთთან კიდევ უფრო მჭიდრო კავშირის დამყარება იქნებოდა და არა მისი შორით ჭყრეტა. ამერიკის პრეზიდენტს არანაირი მიაშიტური ილუზიები არ ჰქონია არც მთლიანად საქართველოსა და არც მისი პრეზიდენტის მიმართ — უბრალოდ, მას უნდა გადაეწყვიტა, როგორ შეიძლებოდა არსებული პრობლემების უკეთ მოგვარება; ბოლოს და ბოლოს, ნატო-ს წევრი ცენტრალური და აღმოსავლეთ ევროპის ქვეყნებიც არ იყვნენ მთლად თითით საჩვენებლები და ალიანსში გაწევრიანებისკენ მიმავალ გზაზე კრიზისიცა და გაჭირვებაც ბევრმა გამოიარა. **ბუშს მიაჩნდა, რომ სააკაშვილის მხედვარის მართლაც, რომლის წინასწარ განმარტებაც უშუალოდ იყო, ყველაზე უკეთესი საშუალება იყო მხარდაჭერით მოხერხდებოდა და არა მის იმედგაზრდა ცივი წყლის გადასხმით.**

საქართველო უდიდეს რისკს წევდა, როცა რუსეთის წინააღმდეგობის მიუხედავად, დასავლეთისკენ ცდილობდა სვლას და ბუშის ღრმა რწმენით, ნებისმიერი მისი მეგობარი და მოკავშირე უკვე, თუნდაც, პრინციპების გამო, უნდა დასგომოდა გერმანიას.

გერმანია არ იყო ერთადერთი სახელმწიფო, რომელიც სკეპტიკურად უყურებდა უკრაინა-საქართველოს და მათ მაპ-ში ჩართვას ენი-ნაღმდეგებოდა. არანაკლებ სკეპტიკურად იყო განწყობილი საფრანგეთიც, თუმცა თავად ნატო-ს შიგნით ბანქოს ერთგვარი ჯოკერის როლს თამაშობდა. თავდაპირველად ნატოს გაფართოების იდეისადმი ყველაზე სკეპტიკურად განწყობილი, ალბათ, სწორედ საფრანგეთის მაშინდელი პრეზიდენტი ჟაკ შირაკი გახლდათ: პარიზი ისტორიულად ევროპის უფრო ვიწრო ხედვისკენ იხრებოდა, ამბივალენტურ პოლიტიკას ატარებდა როგორც ამერიკის გავლენის, ასევე ნატო-ს როლის გაზარების თვალსაზრისითაც და მოსკოვთან საკუთარ მჭიდრო ურთიერთობასაც აშშ-ისა და გერმანიის დაბალანსების ჭრილში განიხილავდა. ნატო-ს გაფართოება ამგვარი ხედვის გადასინჯვისა და ნატო-სა და ამერიკის გავლენის გაძლიერებას მოასწავებდა. თუმცა, თავდაპირველი წინააღმდეგობის შემდეგ, საფრანგეთმა მაინც შეცვალა კურსი და მადრიდის 1997 წლის სამიტზე, ვაშინგტონისთვისაც კი მოულოდნელი ინიციატივებით სწორედ შირაკი გამოვიდა გაფართოების ერთ-ერთ უმთავრეს მომხრედ. ეს გახლდათ პარიზის მცდელობა, საუკეთესო შედეგი მიეღო იმ პოლიტიკიდან, რომელიც სწამდვილში, არასდროს ესაბებოდა გულზე.

მაგრამ 2007 წლის მაისისათვის, საფრანგეთის პრეზიდენტის პოსტი უკვე არა შირაკს, არამედ ნიკოლა სარკოზის ეკავა და ხსენებული საკითხის მხრივაც საკუთარი ახალი კურსის გატარებას აპირებდა. ჯერ კიდევ წინასაარჩევნო კამპანიისას, სარკოზიმ თავი საგარეო პოლიტიკის მართლებელად წარმოაჩინა და მუდმივად იძლეოდა დაპირებას — წინამორბედის პოლიტიკასთან საერთო არაფერი მექნებო. ეს არსად ისე ნათლად არ წარმოჩენილა, როგორც აშშ-სა და რუსეთთან ურთიერთობებში: სარკოზი საჯაროდ გაიძახოდა ვაშინგტონთან კავშირის გამყარების აუცილებლობასა და მსოფლიოში საფრანგეთისა და ევროპის გავლენათა მაქსიმალურ გაზრდაზე — სწორედ ამერიკასთან თანამშრომლობით და არა მასთან დაპირისპირებით. თუმცა შირაკისეული გზიდან გადახვევა ყველაზე მკვეთრად რუსეთის საკითხში გამოვლინდა: ჯერ კიდევ წინასაარჩევნო კამპანიის დროს სარკოზიმ პუტინი თავზეხელაღე-

ბულ და პირსისხლიან ლიდერად შერაცხა და კრიტიკის ქარცეცხლში გაატარა შირაკი, რომელმაც ანა პოლიტიკოსკაიას მკვლელობამდე სულ რაღაც ორი კვირით ადრე, პუტინი საპატიო ლეგიონის ორდენით დააჯილდოვა. მან საფრანგეთის საგარეო პოლიტიკის ქვაკუთხედებად თავისუფლება და ადამიანის უფლებები დასახა და პარიზის მანამდელ ცინიკურ რეალპოლიტიკას გაემიჯნა. როგორც იმხანად ის პარიზში ჩასულ კოლეგებს ეუბნებოდა, ჩემსა და შირაკს შორის უმთავრესი განსხვავება ისაა, რომ ჩემი წინამორბედი ანტი-ბუშისტი იყო, მე კი ანტიპუტინისტი ვარო.

სარკოზი, რომლის მამაც წარმოშობით უნგრელი იყო, ასევე განსხვავებულად უყურებდა ცენტრალურ და აღმოსავლეთ ევროპას. მან მკაცრად გააკრიტიკა შირაკი ამ ქვეყნების უგულვებელყოფისა და იმის გამო, რომ როცა აღმოსავლეთ ევროპის ქვეყნებმა ერასის ომში აშშ-ს დაუჭირეს მხარი, საფრანგეთის მაშინდელი პრეზიდენტი მათგან ხმის გაკმენდას მოითხოვდა... იმავე წინასაარჩევნო კამპანიის დროს სარკოზი არაერთხელ მიესალმა უკრაინისა და საქართველოს ახალგაზრდა დემოკრატიის სწრაფვას დასავლეთისკენ. მერე, უკვე როგორც პრეზიდენტი, მოსკოვში ჩასვლამდე ჯერ ცენტრალური და აღმოსავლეთ ევროპის რამდენიმე დედაქალაქს ესტუმრა. თუკი შირაკი უარს აცხადებდა სააკაშვილის მიღებაზე, სწორედ საქართველოს პრეზიდენტი აღმოჩნდა სახელმწიფო მეთაურთაგან ერთ-ერთი პირველთაგანი, ვინც სარკოზიმ ელისეს სასახლეში მიიწვია და მერკელისგან განსხვავებით, ძალიანაც მოეწონა.

სხვათა შორის, აბტიპრატული მიდრეკილება მისი გამო, სარკოზის არაერთი აკრიტიკებდა და იმხანა აბტიპრატული, ის უფრო ლოზოზიანად უყურებდა სააკაშვილის სტილსა და ნაკლუმანაზავსაც. ორივე ლიდერი კლიარი პიროვნება გახლდათ და აბტიური მხედვარისკენ იმუხვებდნენ ბული, ზოგჯერ მიხსნიან სავალ უშუალოდ გზავს აქვალან და პრეტოკულსა და დიპლომატიურ ფორმალუზას დიდად არც დაბიძგებდნენ.

სარკოზის ბევრი მოსაზრება ზემოხსენებულ საკითხებთან დაკავშირებით, საფრანგეთის ჯერ კიდევ გოლიზმში ჩარჩენილი პოლიტიკური და დიპლომატიური ელიტისთვის, შოკისმომგვრელი აღმოჩნდა. თავიდათავი საკითხი კი ის იყო, მოხერხდებოდა თუ არა სარკოზისეული მართხელა მგლის მიდგომებითა და ენერგიით, ფრანგული დიპლომატიური ტრადიციის ძველი გზიდან გადახვევა, თუ საბოლოოდ მაინც ძირძველი ფრანგული ხედვებისკენ დაბრუნება მოუწევდა. ორგანიზაცია მედიკოსები საზღვრების გარეშე დამაარსებლის, სოციალისტი ბერნარ კუშნერის საგარეო საქმეთა მინისტრად დანიშვნაც თითქოს ასევე წარსულის მემკვიდრეობასთან კავშირის განწყვეტაზე მიუთითებდა. გაპრეზიდენტების შემდეგ იგი მეგობრებში ხუმრობდა, საგარეო საქმეთა სამინისტროს შენობის აფეთქებაზე ვფიქრობ, ოღონდ ჯერ არ ვიცი, თანამშრომლები წინასწარ გავაფრთხილო თუ იქ დავტოვო. ამაზე ერთმა ხუმრობითვე მიუგო — ისინი თუ არ მიაყოლე, უეჭველად საბოტაჟს მოგიწყობენ და მთელ შენს საგარეო პოლიტიკურ ცვლილებებს ჩიხში შეიყვანენო. მოკლედ, ეს იყო მეამბოხე სარკოზი.

ოფიციალურად, საფრანგეთი საქართველოსა და უკრაინისთვის მაპ-ის მიცემას ეწინააღმდეგებოდა და მთლიანად იზიარებდა ბერლინის პოზიციას, მაგრამ სტუმრებთან — მათ შორის, ამერიკელებთან პირსპირ შეხვედრებზე საფრანგეთის პრეზიდენტი ამ ოფიციალურ განცხადებებსაც ემიჯნებოდა და იმ მოსაზრებასაც, თითქოს ფრანგულ-გერმანული მიდგომა სრულიად ერთგვაროვანი ყოფილიყო. პირად საუბრებში მას არაერთხელ აღუნიშნავს, რომ მოსწონდა სააკაშვილი, საქართველოს მისწრაფებებს თანაუგრძობდა და დახმარებისთვისაც მზად იყო.

მისთვის პროკლავა არ იყო თბილისის გადაცდომები დემოკრატიის კუთხით, არც რუსეთის გაღიზიანება უფროა. პროკლავა ის გაგანათავსებდა ურთიერთობაში ხედავდა: მიუხედავად ურთიერთობის გაგნვებას იერიდავდა — მით უფრო, რომ იმხანად იერიდავდა მთლად მიუგარულად ვარ იყო.

ყოველივე ამის გათვალისწინებით, ვაშინგტონმა და თბილისმაც ნათელი დასკვნა გამოიტანეს: სარკოზი ოპორტუნისტული იქნებოდა და იმ შემთხვევაში, თუკი მერკელის გადმოხრება მოახერხებდნენ, არც ის გაუძალიანდებოდა მაპ-ის მიცემის საკითხს, ხოლო ფრანგულ-გერმანული თანხმობის შემთხვევაში, ალიანსის დანარჩენი წევრების წინააღმდეგობასაც ბოლო მოეღებოდა. ისიც სათქმელია, რომ თავად ვაშინგტონშიც,

მაპ-ის საკითხთან დაკავშირებით ერთიანი აზრი არ არსებობდა.

**ენიშნალობა ევროპულ მოქალაქეობაზე
წინააღმდეგობა თვალსაზრისით ჩანდა, სოლო
2007 წლის მიხედვით, სააკაშვილის მიერ
საგანგებო მდგომარეობის გამოცხადება, მისი
ყველაზე თავდაპირველი მხარდამხმარებელი
კი ცოტა ხნით ჩააგდეს.**

ბუშის ადმინისტრაციისათვის ხელისუფლების სათავეში ყოფნის ბოლო წელი იწყებოდა — ანუ, მისი მოქმედება ერთგვარად უკვე მხოლოდ ინერციული გახლდათ და ევროპაზე ზეგავლენის ბერკეტებიც — შესუსტებული. თუმცა, ეს ბერკეტები, სიმართლე ითქვას, არც არასდროს ყოფილა საკმარისად მძლავრი. ადმინისტრაციის უმაღლესი თანამდებობების წამყვან პირებს გარკვეული ეჭვებიც გაუჩნდათ: სახელმწიფო მდივანი კონდოლიზა რაისიც და თავდაცვის მინისტრი რობერტ გეითსიც თავდაპირველად მზად იყვნენ საქართველოსთვის მაპ-ის მიცემის თაობაზე მხარი დაეჭირათ — იმის მიუხედავად, რომ თავადაც ჰქონდათ ეჭვები ამ ქვეყნის ნატო-ში შესასვლელად მზადყოფნის დონეზე და მოკავშირეთა განსხვავებულ შეხედულებებთან დაკავშირებით.

**2007 წლის მოქალაქის უფლებების
რეგისტრაციის აქტივობა დიპლომატიის
ევროპულ კოორდინაციის საბაზისზე
განხილვა — მაპ-ის თემა დღის წესრიგში
მოხსნილია. ამგვარი განცხადებები, ცოტა
არ იყო, ნაქარაზი ჩანდა, რამდენადაც
პრაქტიკულად გულისხმობს არ ყოფილა
პოლიტიკური უფლებების დაცვა;
არადა, მთავარი სწორედ მისი აზრი
გახლდა, ის კი უწინდებურად მხარს
უჭირდა მაპ-ის მიცემას.**

ბუშის ადმინისტრაციის უმაღლესი დონის წარმომადგენელთა აზრით სხვადასხვაობა ნატო-ს გენერალური მდივნის, იაპ დე ჰოოპ სხეფერისთვისაც აშკარა გახდა, როცა თებერვლის ბოლოს ენვია ვაშინგტონს. 2008 წლის 28 თებერვალს, აშშ პრეზიდენტთან შეხვედრის წინა საღამოს, სხეფერი რაისთან, გეითსთან და სახელმწიფო უსაფრთხოების მრჩეველ სტივენ ჰედლისთან ერთად იჯანსმა. საუბრისას რაისი და სხეფერი დაეთანხმნენ, რომ საქართველოსთან დაკავშირებით, მაპ-ი ზედმეტად წინგადადგმული ნაბიჯი იქნებოდა.

**მათი აზრით, ავსტრალია ბარაკობული კომ-
პრომიზის გამოცხადება; იმავე კომპრომიზული ში-
ნაარსის ფარგლებში რადაც ისეთი, განს-
ვავაპული იარაღების მოწოდება, რაც რუსი-
თის გამარჯვებად არ იქნებოდა ალქაულის.**

როცა მეორე დღით დე ჰოოპ სხეფერი პრეზიდენტს შეხვდა, სახტად დარჩა, რადგან ბუშმა უეცრად იმაზე წამოიწყო ლაპარაკი, როგორ აპირებდა მაპ-ის თემის წამოწმებას ბუქარესტის სამიტზე. მისი თქმით, მზად იყო მთელი ამერიკული დიპლომატიის ძალისხმევა გამოეყენებინა სასურველი შედეგის მისაღწევად. ნატო-ს გენერალურმა მდივანმა ოვალური კაბინეტი გაოცებულმა დატოვა. იგი ივარაუდებდა იმპედარიყო, რა ხდებოდა ამერიკული პოლიტიკის კულუარებში. საქმეც ისაა, რომ პირადად ბუში ყოველთვის უფრო გულმხურავლედ ლობივობდა მაპ-ის იდეას, ვიდრე მისი უსაბლოლო გარემოცვა. რაისი და გეითსი პრეზიდენტის ერთგულებას ბოლომდე არ იზიარებდნენ. ეროვნული უსაფრთხოების საბჭოს წევრები აცნობიერებდნენ, რომ აუცილებელი იყო ორგანიზებული პროცესი, რაც მკაფიოდ გახდებდა აშშ-ის პოლიტიკას და ყველას თანამოაზრობას უზრუნველყოფდა. ამ მიზნით რამდენიმე საგანგებო შეხვედრაც კი გაიმართა პრეზიდენტთან უმაღლესი დონის პოლიტიკოსთა და დაზვერვის მაღალჩინოსანთა მონაწილეობით. ამ შეხვედრების მიზანი განსხვავებულ შეხედულებათა შეჯერება და პრეზიდენტის განწყობის ამერიკის ხელისუფლების ოციციალურ პოზიციად ჩამოყალიბება იყო.

რა ამოძრავებდა პრეზიდენტ ბუშს? მისი აზრით, ხსენებული საკითხი მთლიანად პოლიტიკური იყო და იგი ლიდერების დონეზე უნდა გადაწყვეტილიყო და არა დიპლომატიისა. ანუ ამერიკული პოლიტიკა ამ საკითხში სწორედ მას უნდა განესაზღვრა და არა მის მრჩეველებს. თვით სახლში გამართულ შემოსვენებულ შეხვედრებზე მან არაერთხელ დაუსვა შეკითხვა თანამემხმარებლებს — მაინც, რატომ უნდა წასულიყო ვაშინგტონი კომპრომიზზე? მისი აზრით, საქართველოცა და უკრაინაც უდიდეს რისკზე მიდიოდნენ, როცა ნატოში ცდილობდნენ განეწიანებინებინათ. ამ რისკთან შედარებით ის, რასაც ისინი ნატო-სგან ითხოვდნენ, მინიმალური რისკის შემცველი იყო ამ ორგანიზაციისთვის.

**თუკი საპარტილო და უკრაინაც ვხად
იყვნენ თავი გააღებოთ, გუშის თქმით, ამერიკა
უკვე მხოლოდ პრინციპის გამო უნდა დამდ-
გარიყო მათ გვერდით. პრაქტიკულად სულაც
არ აზიანებდა იმის წარმოდგენა, რა შიშაობა
მოხდებოდათ, თუკი ავსტრალიის ვირ ბაიტანდა.
მას, უზარალედ, იმ საპარტილო ბრძოლა სურ-
და, რასაც მართავდა იმინევიდა.**

ნატო 27 მოკავშირე სახელმწიფოსგან შედგებოდა და ბუშმა კარგად იცოდა, რომ ალიანსში ამ საკითხთან დაკავშირებით აზრი, პრაქტიკულად, შუაზე იყო გაყოფილი. მას კარგად ესმოდა, რომ მაპ-ი წინააღმდეგობრივი თემა გახლდათ, მაგრამ ამავე დროს, იმ წლის გაზაფხულზე, ალიანსში შემავალი ბევრი ქვეყნის ლიდერი — ძირითადად, თუმცა არამხოლოდ, ცენტრალური და აღმოსავლეთ ევროპის წარმომადგენლები — მის ოვალურ კაბინეტში ადასტურებდნენ სურვილს, ამ საკითხთან დაკავშირებით ამერიკის პრეზიდენტს ბოლომდე ამოსდგომოდნენ მხარში. ბუშის თვალსაზრისით, საბოლოო გადაწყვეტილება

უნდა მიეღო სულ რამდენიმე ქვეყანასა და პირს, იმათ, ვისაც ხმის გადამწყვეტი უფლება ჰქონდათ, ანუ მას, მერკელსა და სარკოზის. მისთვის არც გერმანულ თვალსაზრისში არსებული განსხვავებები იყო უცნობი: მართალია, მერკელიცა და შტაინმაიერიც ეწინააღმდეგებოდნენ მაპ-ის მიცემას, მაგრამ სრულიად განსხვავებული მიზეზების გამო. ბუშს მიაჩნდა, რომ მერკელის შეხედულებები რუსეთის ფაქტორით არ იყო განპირობებული და მისი დაყოლიება ჯერ კიდევ მოხერხდებოდა: აკი მერკელიც აუცილებლად თვლიდა დემოკრატიისა და თავისუფლების არეალის გაფართოებას და არც მოსკოვთან დაპირისპირებას უფრო თხოვდა.

**გუშის იმედი ჰქონდა, პირად საუბარში
მოახარებდა ითავაზო სწორედ ამ განწყობა-
ზე გერმანიის ხელისუფლებას იმ წარმომად-
გენელთა პოზიციების მიუხედავად, რომლებიც,
მისი აზრით, მთავრად დიდ მხარდასაც
აძვივდნენ მოსკოვს. სოლო თუკი ვერაქის
დაყოლიება მოხარებდა, სარკოზისაც უკვე
ალბათ იმდენად სწორად აღიქვამდა. ის
ყველაფერი ნელ-ნელა ამერიკულ პოლიტიკის
განსხვავებად, თუმცა პრაქტიკულად უსრულს
ჩამო-
სასვლელად შინაგანად ვხად იყო.**

შესაბამისად, ვდრე მაპ-ის მინიჭების მომხრე-მონინააღმდეგეთა საჯარო კამათი სულ უფრო და უფრო მწვავედებოდა დიპლომატიურ დერეფნებში, კონგრესის დარბაზებში, მედიასა თუ ექსპერტთა წრეებში — ატლანტიკის ორივე მხარეს — ბუში სიმშვიდეს ინარჩუნებდა და მისი ადმინისტრაციაც დუმდა. სიმშვიდე და დუმობა ისე გაიწვია, რომ ბევრი მოკავშირე საგონებელშიც ჩავარდა — რა ჯანდაბას აპირებს ამერიკა! ამერიკელი დიპლომატები დააროგეს, აშშ-ის პოზიციასთან დაკავშირებულ შეკითხვებზე ეპასუხათ, პრეზიდენტს ჯერ საბოლოო გადაწყვეტილება არ მიუღიაო. ამასობაში ბუშმა სახელმწიფო უსაფრთხოების საბჭოს დაავალა, კერძო კულუარული დიალოგი წამოეწყო მერკელთან და სარკოზისთან შეთანხმების მიღწევის თაობაზე. საერთოდ, მერკელს რომ საგარეო საქმეთა მინისტრი არ დგომოდა ზურგს უკან, ბუშის აზრით, პირადად იგი გაცილებით უფრო დამყოლი იქნებოდა და მისი დათანხმებაც — ბევრად უფრო იოლი. მართლაც, დიალოგი იმდენად საქმიანი აღმოჩნდა, რომ ბუქარესტში რეალურად მიღწეულთან შედარებით უკეთესი შედეგიც კი იყო მოსალოდნელი.

საკავშილო თეთრ სახლს სამიტამდე დაახლოებით სავიციო კვირით ადრე, მარტის შუა რიცხვებში ენვია. ეს ვიზიტი მაპ-ის საკითხზე ბუშისა და მერკელის კიდევ ერთ ვიდეოკონფერენციას დაემთხვა და გერმანიის კანცლერმა სწორედ თეთრი სახლისკენ მიმავალ სააკაშვილს დაურეკა ტელეფონით. მანამდე მერკელმა საჯაროდ დაადასტურა საქართველოსა და უკრაინისათვის მაპ-ის მიცემისადმი უარყოფითი დამოკიდებულება: ჯერ საკუთარი ქვეყნის უმაღლესი სახელმწიფო განხილვასთან შეხვედრაზე, შემდეგ კი — უკვე მოსკოვში ვიზიტისას, რითაც თეთრი სახლი ნამდვილად არ გაახარა. სააკაშვილთან დარეკვის მიზეზიც ის გახლდათ, რომ გერმანიის კანცლერს სურდა, პირადად ეთქვა, რომ მხარს არ უჭერდა საქართველოსთვის მაპ-ის მიცემას და საქართველოს პრეზიდენტს დაბეჯითებით სთხოვდა, ამერიკულ კოლეგასთან მომავალი დიალოგისას ამ საკითხისადმი კომპრომისული მიდგომის შესაძლებლობაც განეხილა. როცა სააკაშვილი ბუშს შეხვდა, მერკელთან ამ საუბრის შინაარსიც გააცნო. ბუშმა გაიღიმა და უთხრა: შენ ლუქსემბურგი დაითანხმე, ანგელას მე მივხედავი.

მოგვიანებით, პრესასთან საუბარში, ბუშმა კიდევ ერთხელ გაუსვა ხაზი საქართველოს ნატო-სკენ სწრაფვას და ბუქარესტის მოახლოებულ სამიტზე ჩამოავდო სიტყვა: მაპ-ი ნევრობას არ ნიშნავს, — ხაზგასმით განაცხადა მან. — ესაა პროცესი, რაც შესაძლებლობას მისცემს დაუბრკოლებლად მიიღონ ეს ქვეყანა ორგანიზაციაში. მჯერა, რომ ნატო-ც მოგვები დარჩება საქართველოს განეწიანებით; მოგებული დარჩება საქართველოც, როცა ის ნატოს წევრი გახდება. მე უკვე ვუთხარი ბატონ სააკაშვილს, რომ სწორედ ამგვარი მიმართვით ნარკვდებო ბუქარესტის სამიტზე. თავის მხრივ, გახარებულმა სააკაშვილმაც თქვა: მინდა მხოლოდ გადგინადოთ, ბატონო პრეზიდენტო, ჩვენი თავისუფლების, დემოკრატიის, ტერიტორიული მთლიანობის, საქართველოს საზღვრების დაცვისა და ნატო-სკენ ჩვენი სწრაფვის საქმეში მტკიცე მხარდაჭერისთვის.

ნატო-ს წევრთა შორის აზრთა სხვადასხვაობის ერთი უმთავრესი მიზეზი, ცხადია, რუსეთი გახლდათ — ანუ ის, რამდენად უნდა გაეთვალისწინებინათ მოსკოვის წინააღმდეგობა საქართველოსა და უკრაინისთვის ჯერ მაპ-ის მიცემის, მერე კი განეწიანების საკითხში.

ბუშისთვის რუსეთის პოზიცია საიდუმლო არ ყოფილა: როცა იგი 2001 წლის ივნისში პირველად შეხვდა სლოვენიაში პუტინს, სწორედ მაშინ წარმოთქვა თავისი ცნობილი ფრაზა: მე ამ კაცს თვალეში ჩავხედე. იგი უაღრესად პირდაპირ და საიმედო ადამიანად მიმაჩნია და გულიანადაც ვისაუბრეთ. ასე მგონია, მოვახერხე მის სულს ჩაენიერებოდა. მას შემდეგ ამერიკულ-რუსული ურთიერთობები მკვეთრად გაუარესდა, თუმცა ეს ორი ლიდერი მაინც ინარჩუნებდა გულითად, შეიძლება ითქვას, მეგობრულ განწყობასაც კი. ბუშს არანირი ილუზია არ გააჩნდა არც პუტინის მზარდი ავტორიტარიზმისა და არც რუსეთის

უფრო ხისტი საგარეო პოლიტიკის მიმართ, რასაც დიდწილად ისევე ნავთობდოლარები ასაზრდოებდა, მაგრამ მიაჩნდა, რომ რუსეთის ლიდერთან პირადი დამოკიდებულების გამოყენებით, ახალი ცივი ომის წამოწყების საფრთხეს აცილებდა თავიდან. ვაშინგტონის დევიზი ასეთი გახლდათ — რუსეთთან თანამშრომლობა იქ, სადაც ეს მოხერხდება და რუსეთის პოზიციების შეკავება, სადაც თანხმობა ვერ ხერხდება.

**უკვე 2007 წლის განსხვავება პუტინმა
პირდაპირ განაცხადა სახელმწიფო მდივან
რაისსა და თავადაც მინისტრ ბაიტსს, რომ
საპარტილო ნატო-ში მთავანა წითელი ხაზის
გადალახვა იქნება. რა თქმა უნდა, მოსკო-
ში იმავე ტონით საუბრობდა, რითაც გასუ-
ლი სააკაშის 90-იან წლებში პოლონეთთან
თუ სხვა ცენტრალური და აღმოსავლეთ
ევროპის ქვეყანათა დაკავშირებით და ეს
განგაზონს ზარად არ იქნა ალქაულის; არადა,
ამგვარად ეს დასავლეთისა და მოსკოვის
გეოგრაფიის მიმართ რუსეთის პოლიტიკის
გამაგვარების კიდევ ერთ სერიოზულ ნიშანად
უნდა განიხილათ.**

მაგრამ ბუშმა მინც ძველებურად განაგრძო საქართველოს მხარდაჭერაზე საუბარი; მას ეგონა, რომ სააკაშვილის მიმართ ამ მხარდაჭერის საჯაროდ გამოვლენა მნიშვნელოვანწილად შეაკავებდა მოსკოვის აგრესიას, თბილისთან მჭიდრო კავშირების დამყარება კი საქართველოს არჩეული კურსით სვლის საშუალებასაც მისცემდა და გარკვეული მცდარი ნაბიჯების გადადგმის განზრახვებზე აალებინებდა ხელს. მისი ერთი სტრატეგიული მიმართულება რუსეთთან თანამშრომლობას გულისხმობდა, მეორე კი პარალელური მიმართულებით ნატო-ს შემდგომ გაფართოებასაც ითვალისწინებდა. ამგვარმა სტრატეგიამ გასული საუკუნის 90-იან წლებში კი გაამართლა, მაგრამ ამჯერად რუსეთი უკვე სხვა სახელმწიფო გახლდათ; თავად მოსკოვის სტრატეგიაც არ გამორიცხავდა საერთო ინტერესების სფეროებში ვაშინგტონთან თანამშრომლობას, თუმცა რუსეთს ახლა მეორე მიმართულებაც გამოუჩნდა და ნატო-ს შემდგომი გაფართოების დაშვებას აღარანაირად აღარ აპირებდა.

პუტინმა და ბუშმა სახელმწიფო უსაფრთხოების საკითხებში თავთავინათ მრჩეველებს დაავალეს, ახალი სტრატეგიული ჩარჩო-ხელშეკრულება მოემზადებინათ ბუშის საპრეზიდენტო ვადის ამოწურვამდე. ორივე ლიდერს ისეთი დოკუმენტის შექმნა სურდა, სადაც ერთობლივად განუცხადებდნენ სრული სურათი იქნებოდა ასახული და ის სამომავლო სამოქმედო დღის წესრიგიც გამოიკვეთებოდა, რომელიც ორივე ამ პოლიტიკოსის სცენიდან წასვლის შემდეგაც იმუშავებდა. თეთრი სახლისთვის ცოტა არ იყოს გასაკვირად, პუტინმა ბუში სწორედ ბუქარესტის სამიტის დასრულების შემდეგ მიიწვია შავიზღვისპირა საკურორტო ქალაქ სოჭში პირისპირ შეხვედრაზე — შეთანხმების დასასრულებლად. ივრათუდებოდა, რომ ამით რუსეთის პრეზიდენტს სურდა ამერიკის ლიდერს ლამაზად გამოემშვიდობებოდა. მაგრამ თანხმობის მიცემამდე პრეზიდენტ ბუში ყველა შესაძლო ვარიანტი უნდა აეწონა დაეწონა და განეჭრიტა, როგორ აისახებოდა ბუქარესტის შედეგები სოჭის შეხვედრაზე.

არადა, წარმატებული და წარუმატებელი შედეგიც თავთავის რისკების შემცველი გახლდათ: თუკი ბუში ბუქარესტში მაპ-ის საკითხს თავისი შეხედულებისამებრ მოაგვარებდა, არსებობდა საფრთხე, რომ პუტინი ამ მომავალ სამიტს პროტესტის ნიშნად ჩაშლიდა, ანდა ისეთი უხეში დაპირისპირების ასაპრეზად აქცევდა, რომ მიუხედავად ნარმოთქმული მისი სიტყვა მონაგონი იქნებოდა. ბუში მზად იყო მიპატიჟება მიეღო, თუკი სრული გარანტია ექნებოდა, რომ მსგავსი არაფერი მოხდებოდა. მეორე მხრივ, თუ მაპ-ის საკითხი უარყოფითად გადაწყდებოდა და აშშ-ს პოზიციების დათმობა მოუწევდა, რუსეთთან ახალი შეთანხმების მისაღწევად სოჭში ჩასვლა, შესაძლოა ისე წარმოჩენილიყო, თითქოს მან საქართველოსა და უკრაინის ინტერესები აშშ-რუსეთის ურთიერთობების გაღრმავებას შესწირა მსხვერპლად. როცა პრეზიდენტმა ყველაფერი ეს აწონ-დაწონა, დაასკვნა, რომ ყველაზე უკეთესი ის იქნებოდა, თუკი ჯიქურ მიუდგებოდა საკითხს და პუტინსაც ყოველგვარი დიპლომატიური მიკვირ-მოკვირების დაუელაპარაკებოდა. ბუქარესტის სამიტის დაწყებამდე ათიოდე დღით ადრე ის ტელეფონით დაუკავშირდა პუტინს. ამერიკის პრეზიდენტმა რუს კოლეგას უთხრა — მზად ვარ სოჭში ჩამოვიდე, ოღონდ დარწმუნებული უნდა ვიყო, რომ მიუხედავად ნარმოთქმული მისი სიტყვა მონაგონი იქნებოდა აპირებდა და თავის მხრივ, უნდოდა გავეგო, რა ეყო გულში პუტინს. რუსეთის პრეზიდენტმა უხუმრობაგაშვებით მიუგო — მგონი, ჩემი გეშინიაო. ამაზე ბუშმა უპასუხა, ის ამბავი მაშფოთებს, რომ მაპ-ის მიცემას ეწინააღმდეგები და კაცმა არ იცის, სამიტზე რას მოიმოქმედებო. მოკლედ, თუკი წინასწარი თანხმობა ვერ იქნებოდა მიღწეული, ორ ლიდერს გვარიანი წაკინკლავება მოუწევდა და ბუშის სოჭში ჩასვლასაც აზრი ეკარგებოდა. პუტინმა დააიმიება — ჩვენი განსხვავებული შეხედულებების მიუხედავად, ბუქარესტში არანაირ კონფრონტაციას არ ვაპირებო. ნაწილობრივ, ამ პირობის გათვალისწინებით, ბუშმა გადაწყვიტა პუტინის მიპატიჟებაც მიეღო და ბუქარესტშიც ებრძოლა მაპ-ის საკითხის გასატანად.

(დასაწყისი 33.5)

— მოქალაქეები არჩევნებში დიდი წარმატებით გავლენ.

— ალორძინების კავშირი?

— ამ პარტიის სიძლიერეს ვერ ვხედავ. დიდი შეხლა-შემოსხლა მოხდება. ყველა პირველობას იჩემებს. ასლან აბაშიძეს დიდი ეჭვები ღრღნის. მისი პარტია არ არის მყარი და ამას დაადასტურებს მომავალი პარლამენტი.

— სოციალისტები?

— რჩეულიშვილები ნანინასწარმეტყველები მაქვს, რომ თუ იგი სხვა პარტიების გარეშე გადადგამს ნაბიჯებს, უფრო მოიგებს. არ უნდა შეეკრას არავის.

— ლეიბორისტები?

— ნათელაშვილი უკიდურესად იურიდიულად მიუდგა საკითხს, პოლიტიკა კი მარტო იურისტობა არ არის. ადვილია დაიპყრო, მაგრამ ძნელია მართვა, რისი ძალაც მას არ შესწევს. შალვას ახლა ალაღად ჰგონია, რომ მის ირგლივ ფარისევლები არ არიან, მაგრამ მისი პარტიის ბირთვში 99 პროცენტი ფარისეველია, რომლებსაც სკამები აინტერესებთ მხოლოდ. ამიტომ ლეიბორისტების დროშის ფრიალს ვერ ვხედავ.

— ედა?

— სარიშვილი-ჭანტურია ჭკვიანია. იცის რა და როდის, რატომ და რისთვის იყვიროს. მივა პარლამენტში და იქ ისეთ ძალებს შეეკრება, რაზეც დღეს კაცისწილი აზრზე არ არის. მეტს დღეს არაფერს ვიტყვი.

— საბოლოოდ, რა ბედი ელის ქართულ პოლიტიკურ სექტორს?

— საბოლოოდ ვხედავ ორად-ორ პარტიას — რესპუბლიკელებსა და დემოკრატებს. ესენი სულ სხვა პარტიებია და სულ სხვა ადამიანებით არიან დაკომპლექტებული.

— დაბოლოს, რას ეტყობით ჩვენს ხალხს, ჩვენს მკითხველს?

— საქართველო ძლიერია. იგი კავკასიის ცენტრად გადაიქცევა, დაწყებული კულტურით და დამთავრებული სამხედრო სტრატეგიის თვალსაზრისით. იმ რუკაზე, რომელიც მე დავინახე და დაეხაზე 1992 წელს, საგანგებოდაა აღნიშნული შავი ზღვის ზოლი, პორტები, აბრეშუმი გზა. შევხადე, საქართველო გარშემო იკრებს პატარ-პატარა ქვეყნებს (საერთო ჯამში ეს დიდი ტერიტორიაა), რა თქმა უნდა, სასწაულად მომძღაღრდება ჩვენი ქვეყანა.

მოსახლეობას კი ვეტყობდი, რომ დამშვიდდნენ. ჩემი ერი ძლიერია. აქ ვაზი არასდროს აიკაფება. ამ მიწაზე ქართველების გარდა ვერაფერი მოიკიდებს ფეხს.

დღეს ჩემს ხალხს ძალიან უჭირს და მინდა ვუთხრა მათ, რომ გაუძლონ, თავიანთი შვილებსთვის უნდა გაძლონ. მიხარია, მომავალი საქართველოს ხილვა, დანარჩენ მსოფლიოზე უკეთ ვიქნებით!

მესამე მსოფლიო ომი გარდაუვალი გახდება, მაგრამ საქართველოს არ შეეხება! რუსეთი დაშლილია და მეცოდება.

უფლის უნდა გვწამდეს! ყველაფერი დასუფთავდება, ყველას გაეცემა პასუხი.

ათი წლის წინ ვუთხრებოდი მერაბ კოკოჩაშვილს, ტრუბას ვხედავ-მეთქი. რა ტრუბა, რის ტრუბაო, გაიძახოდა. აგერ, აცხადდა და ეს ნავთობსადენიც და აბრეშუმის გზაც მთელი ერის კუთვნილებაა. ეს მალე გამოჩნდება.

დღეს ურთულესი პოლიტიკური ვითარებაა მსოფლიოში. ევროპას, ამერიკას უჭირთ ამ თვალსაზრისით, მაგრამ წარმოიდგინეთ — ისინი საქართველოზე ფიქრობენ. არავითარ შემთხვევაში არ გაუშვებენ ჩვენს ქვეყანას ხელიდან. ყოველთვის ამის შესახებ უზარმაზარი პროგრამა მაქვს შედგენილი და 50, 100, 200 წლის იქით ვიყურები. ამიტომ უნდა ნაიკითხოს ხალხმა ის, რასაც ვხედავ და ვწერ, რათა დამშვიდდეს და მიეცეს რწმენა! მართალია, ყოველდღიური გაჭირვების გამო ხალხს ავიწყდება ხოლმე ჩემი წინასწარმეტყველება, მაგრამ რასაც ვამბობ და რაც ახსოვთ, ის ნამდვილად სჯერათ. ეს ფსიქოლოგიურად დიდ დახმარებას გაუწევს მათ.

აგერ, შეხედეთ, დამეწვა ხელი, რადგან დიდ ენერჯის ვეებ იმაში, რასაც ვამბობ. უზარმაზარი ენერჯია იკრება საქართველოს თავზე, ძალიან დიდი დაცვითი წრე. მთავარია, ქრისტიანობას მოეუფრთხილდეთ.

ებრაელებმა ჩემში დაინახეს რწმენა. თავად ღრმად სწამთ თავისი სალოცავი, იმიტომ მცეს პატივი. მათ სწამთ ჩემი, ქრისტიანი წინასწარმეტყველის, იციან, რომ მე ღვთისგან მაქვს ბოძებული ეს ნიჭი. უცებ წაიშალა ზღვარი ჩემს ქრისტიანობასა და მათ იუდეველობას შორის. მოვა დრო და ამას ხალხი თვითონ შეიგნებს, ყველაფერი თავის ადგილზე დალაგდება. მაგრამ მანამდე დროის ეს მონაკვეთი ხომ რალაცით უნდა შევივსოს? ამიტომ პარლამენტშიც უნდა იჩნუბონ და უფახუნონ ერთმანეთს ბოთლები, პრეზიდენტს ვილაცამ ნერვები უნდა მოუშალოს, იქით ვილაცა იელოველებს უნდა ეცეს, აქეთ ათასი პრობლემა მოსაგვარებელი, მაგრამ გლობალურად რასაც ვწინასწარმეტყველებ — ასრულდება!

ზურაბ მჭედლიშვილი

ევროკავშირს კვლავ ეეუქრება გაზის ომი მოსკოვსა და კიევს შორის

კიევსა და მოსკოვს შორის კვლავ წამოიჭრა გაზის ომის საფრთხე. მაგრამ აქ კამათი ბუნებრივი აირის ფასზე მეორეხარისხოვანია. რუსეთისთვის მთავარია არა ფული, არამედ ძალაუფლება. ევროკავშირი კი ამას უყურებს და არაფერს აკეთებს.

აღმოსავლეთ ევროპაში, თუ მინიშნებებს დაკუთვნიებით, ისევ მნიშვნელოვანი კონფლიქტი, რომლის თაობაზეც ბრიუსელში ასე ამბობენ (სულ ცოტა, ფიქრობენ მაინც): ღმერთმა გვაშოროს ეს მხარე ფილა! რუსეთმა და უკრაინამ უკვე გადაიტანეს საგარეო კურსი ევროპისკენ აილო. ეს არ მოეწონა მეზობელ ვლადიმერ პუტინს, რომელიც წინასწარმეტყველებს კამპანიისას მხარს რევოლუციამდელ რეჟიმს უჭერდა. ამიტომ რუსულმა კონცერნმა გააშრომა შეამცირა ბუნებრივი აირის მიწოდება უკრაინის მიმართულებით.

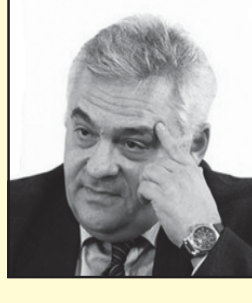
ახლა ყველაფერი ბევრად სხვაგვარადაა. ვიქტორ იანუკოვიჩი, რომელსაც პუტინი წინასწარმეტყველებს ბრძოლაში ეხმარებოდა, 2010 წელს უკრაინის ხელისუფლებაში მოვიდა — სულ მცირე სხვაობით, სამი პროცენტით დაჯაბნა მეორე ტურში იულია ტიმოშენკო — მაგრამ მოსკოვსა და კიევს შორის ურთიერთობები მაინც გაფუჭდა და ახლა განწყობები იმაზე მეტად ცუდია, ვიდრე მანამდე იყო. ამასთან, ყველასთვის უკვე გასაგები შეიქნა, რომ მოსკოვს, რეგიონში ყველაზე მნიშვნელოვან მოთამაშეს, პირველ რიგში ფული სულაც არ აინტერესებს. გააშრომა ხომ, რომელმაც რეკორდული შემოსავლები მიიღო, თავი მსოფლიოს ყველაზე შემოსავლიან კონცერნად გამოაცხადა. კრემლისთვის ახლა ისიც კი არაა მნიშვნელოვანი, კონკრეტულად ვინ დგას კიევის ხელისუფლების სათავეში. საუბარი მიდის იმაზე, თუ როგორ აქციონ უკრაინა დამჯერედ და როგორ დაუქვემდებარონ საკუთარ ძალაუფლებას. ბელორუსთან ურთიერთობაში პუტინმა ამ კუთხით ბევრს მიაღწია (ხაზგასმა ჩვენა. - რედ.). უკრაინასთან ურთიერთობაშიც, ახალი წლის დადგომასთან ერთად, მოსკოვის ტონი შეიცვალა. რუსეთში არსებულმა შიდაპოლიტიკურმა წნეხმა შესაძლოა აიძულოს პუტინი, სხნა საგარეო პოლიტიკაში ექებოს და ენერგეტიკულ საკითხებში ჩრდილოეთის ნაკადი მას მანევრირებისთვის ხალხსაძლებლობებს სთავაზობს. ახლა სრულიად დაუფარავი, ღია საუბრები მიდის გაზსატრანსპორტო ქსელზე. გააშრომის ხელმძღვანელი ალექსეი მილერ

ციტატები * ციტატები * ციტატები * ციტატები * ციტატები * ციტატები

ადამიანები, რომლებსაც სხვაგვარი სიტუაცია, ანუ საპრეზიდენტო არჩევნებში ჩემი მონაწილეობა სურდათ. მე ამას ვუშვებ და ეს ნორმალურია!

დმიტრი მედვედევი, რუსეთის ფედერაციის პრეზიდენტი.

და მისი ბირთვული ობიექტების განადგურება გარდაუვალი იქნება.

ვლადიმერ პუტინის, იურიდიულ მეცნიერებათა დოქტორი, რუსეთის ინტერპოლის ბიუროს ექს-შეფი.

რი აცხადებს, რომ უკრაინის — მნიშვნელოვანი სატრანზიტო ქვეყნის — გაზსადენი სისტემის ღირებულება 20 მილიარდ დოლარს არ აჭარბებს.

უკრაინა ჩივის, რომ მოცემულ მომენტში, ევროპის ყველა ქვეყანასთან შედარებით, ყველაზე მაღალ ფასს იხდის რუსულ გაზში — 416 დოლარს ათას კუბომეტრზე. ის უკვე დიდი ხანია ითხოვს, იხვეწება, მოითხოვს ახალი სელმეტყველების გაფორმებას, ვინაიდან 2009 წელს მიღებული და ამჟამად მოქმედი შეთანხმება არ იძლევა ფასდაკლების შესაძლებლობას. მაგრამ მოსკოვი ჯიუტად დგას თავისაზე. კიევი კი უკანასკნელ საშუალებას მიმართავს: მთავრობამ განაცხადა, რომ ახალი წლიდან რუსეთისგან ორჯერ ნაკლებ ბუნებრივ აირს შეისყიდის და ქვანახშირზე გადაერთობა...

სურათი არ იქნებოდა სრული სამკუთხედის მესამე მოთამაშის — ბრიუსელის გარეშე. უკვე დიდი ხანია მიდის მოლაპარაკებები უკრაინისა და ევროკავშირის ასოციაციის შესახებ, რომელიც თავისუფალი ვაჭრობის ზონასაც მოიაზრებს. შეთანხმება კიევი დეკემბერში უნდა გაფორმებულიყო, მაგრამ ევროკავშირის წარმომადგენლები ბაროზუ და ვან რომპეი ჩავიდნენ უკრაინაში, დაათვალიერეს იქაურობა და ხელი არაფერს მოაწერეს. როგორც ჩანს, ევროკავშირში განხეთქილებაა. უკრაინის მეზობლებს არ სურთ, რომ ეს პროცესი შეჩერდეს და მინიშნებას აკეთებენ იმაზე, რომ სელმეტყველების შემდგომი რატიფიცირება ევროკავშირის ეროვნული პარლამენტების მიერ, უფრო მეტად აიძულებდა კიევს, დაეცვა ევროპული სტანდარტები. ფედერალური ხელისუფლება კი პირიქით, გაურკვეველი მიზეზებით არ უჭერს მხარს ამ სტრატეგიას...

და რას აკეთებს ევროკავშირი? რაც შეეხება გაზის საკითხების გადაჭრას, აქ მხოლოდ სიტყვები ისმის. როგორც ბაროზუ აღნიშნა კიევში, პროგრამა აღმოსავლური პარტნიორობის ჩარჩოებში ევროსაბჭო ხელს შეუწყობს სამოქალაქო საზოგადოების განვითარებას ხელისუფლებისგან დამოუკიდებლად, რომელიც, როგორც ცნობილია, ცვლას ექვემდებარება. მან მოუწოდა საზოგადოებას, გააკონტროლოს უკრაინისა და ევროკავშირის დაახლოების პროცესი, მათ შორის, ევროკავშირის ქმედებებიც კი. თუ ბაროზუ ამას სერიოზულად ამბობდა, მაშინ უკრაინასთან ხელმოწერილი თუ არა, მომზადებული შეთანხმება მაინც, ბოლოსდაბოლოს, უნდა გამოქვეყნდეს. ევროპულ საზოგადოებას, უკრაინელების ჩათვლით, უფლება აქვთ იცოდნენ, რაზე მიდის მოლაპარაკებები და რა დეცს ფსონზე. თორემ ერთ დღეს დებატები იმ თემაზე გაჩაღდება, თუ ვინ დაკარგა უკრაინა!

ენჯია და მას რჩევა და დახმარება სთხოვს ფრიად დელიკატურ საკითხში. შესაძლოა, სწორედ ამიტომ მიანიშნა პატრიარქმა საშობაო ქადაგებაში საზოგადოებისა და ხელისუფლების დახლოებას. აქაოდა, ეს სწორედ ის არის, რასაც მედვედევი ამბობს, ესე იგი, შესაფერო კანდიდატურაა პრემიერ-მინისტრის პოსტზე.

გასაგებია, რომ პუტინს აუცილებლად ეცოდინებოდა ამ ვიზიტის თაობაზეც და მის შედეგებზეც. როგორც ამბობენ, ამით ის კმაყოფილი სულაც არ დარჩენილა და პასუხად, ეგრეთ წოდებულ, მართლმადიდებელ ჩეკისტებთან — სანკტ-პეტერბურგის გუბერნატორ პოლტაჩენკოსთან და რუდ-ს პრეზიდენტ იაკუნიჩთან გააღრმავა კონტაქტები. ამით პატრიარქს უჩვენეს, რომ ახლანდელ პრემიერს დამოუკიდებელი რესურსები აქვს რუსულ მართლმადიდებლურ ეკლესიაში. მაგალითად, საზოგადოებისა და ეკლესიის ურთიერთობათა სინოდალური განყოფილების ხელმძღვანელი პროტოიერეი ესევილოდ ჩაპლინი. მან დაუყოვნებლივ განაცხადა, რომ ისინი, ვისთან მოლაპარაკებებისკენაც მოუწოდებენ, სრულიად შესაძლებელია არიან! მაინც გაიზნენ და ვინც ცოცხალი გადარჩება — ადამიანი გახდება.

ამავდროულად პრესაში გაჩნდა მასალები, რომლებითაც უკვე ჩინოვნიკები ახდენენ მედვედევის დისკრედიტაციას „როსმალადიოის“ ხელმძღვანელმა იაკუმენკომ განაცხადა, რომ მედვედევმა ახალგაზრდობას მოლოდინი გაუცრუა და ვერ შეძლო იმის შესრულება, რაც პუტინმა დაავალა.

ასე რომ, მედვედევის ხელისუფლებისგან ჩამოცილება, შესაძლოა, სულაც არ განვითარდეს დაგეგმილ-გახმოვანებული სცენარით.

უმც უოქარი პროექტი პროსოროვი

წინასაარჩევნო კამპანიაში სამი თვით ადრე ჩაება და ამასთან არ აქვს გამოკვეთილი მანიფესტი. იმ პრობლებში, როცა პროტესტი ძლიერდება, ხოლო პუტინის რეიტინგი ეცემა, კრემლს თავისუფლად შეეძლო ეფიქრა, რომ მარტის საპრეზიდენტო არჩევნებს აუცილებელია მიეცეს ლეგიტიმურობის ხილული მტკიცებულება. პროსოროვი წაიღებს პერსპექტიული და მიმწინაო საშუალო კლასის ხმების ნაწილს, მაგრამ ეს სულაც არ შეუქმნის საფრთხეს პუტინს, ვინაიდან რუსების უმეტესობას ძველებურად სძულს ოლიგარქები. როგორც ყველაფერიდან ჩანს, პროსოროვისეული გამბეობა — ეს გავლენიანი კრემლელი პოლიტიკური მოღვაწის, სურკოვის უკანასკნელი გამოგონებაა, რომელსაც პროსოროვი ჯერ კიდევ შემოდგომაზე აკრიტიკებდა. უკანასკნელი ათი წლის განმავლობაში, სურკოვი, იყო რა პრეზიდენტის ადმინისტრაციის ხელმძღვანელის მოადგილე და მთავარი იდეოლოგი, ასრულებდა მართვადი დემოკრატიის შექმნისა და ზედამხედველობის ამოცანას, როგორც ამას თავად კრემლის ოფიციალური წარმომადგენლებიც კი უწოდებენ. ჯერ კიდევ 2005 წელს ლიბერალმა პოლიტიკოსმა ირინა ხაკამაძემ, რომელიც საპრეზიდენტო პოსტზე აცხადებდა პრეტენზიას, განაცხადა ინტერვიუში, რომ რუსეთში არ არის დემოკრატია, არის მხოლოდ დემოკრატიული სივრცის ვირტუალური მატრიცა, რომელიც იმართება კრემლიდან. ის რეალობის იმიტაციას ახდენს. როგორც კი კრემლს დემოკრატიული ოპოზიცია უჩნდება, ავტომატურად იქმნება სხვა ოპოზიცია, რომელიც ლოიალურია კრემლისადმი. მაშინ ხაკამაძემ ისიც თქვა, რომ 2004 წელს, როცა მან პრეზიდენტად კენჭისყრა გადაწყვიტა, მისი მთავარი პრობლემა ის გახლდათ, რომ ხალხი მას სწორედ ამგვარი მატრიცის ნაწილად მიიჩნევდა.

რისკავს თუ არა მილიარდერი პროსოროვი, განვიხილონ ხოლოკოსპის ზაღი?

გასულ არჩევნებზე პუტინს რეალური კონკურენტები არ ჰყავდა. იყვნენ ჩვეულებრივი მონინალმდევრები სისტემური ოპოზიციიდან, ისეთები, როგორც ალიანს გენადი ზიუგანოვი და ნაციონალისტი ვლადიმირ ჟირინოვსკი, რომლებიც ახლაც მონაწილეობენ არჩევნებში. სხვა პოტენციური მონინალმდევრები, მაგალითად, მსოფლიოს ექს-ჩემპიონი ჭადრაკში ლიბერალი გარი კასპაროვი ან რადიკალი ედუარდ ლიმონოვი ადრე საარჩევნო ბიულეტენებში ვერ ხვდებოდნენ.

რუსების უმეტესობა ეჭვობს, რომ ვითომ დამოუკიდებელი პოლიტიკოსები სინამდვილეში კრემლის მიერ ჩამორეგულირებულ როლებს ასრულებენ, მიუხედავად იმისა, რომ კრემლი ძალზე მოხერხებულად უარყოფს მის მონაწილეობას ამგვარი კრეატურების შექმნაში; იმდენად მოხერხებულად, რომ ეს უარყოფა სიმართლეს ძალიან ჰგავს. ამიტომაც მიდის ეს გაუთავებელი და უაზრო თამაში ამოცნობისთვის.

იქნებ პროსოროვიც, წერტილისა და მძიმის გათვალისწინებით, უზუსტესად ასრულებს კრემლის ბრძანებებს და გამოიწვევს დამოუკიდებელი სცენარის მიხედვით მოქმედებს? ან იქნებ მართლაც აქვს საკუთარი პოლიტიკური ამბიციები, მაგრამ მოქმედებს მხოლოდ კრემლთან კონსულტაციების შედეგად? ან იქნებ ყველაფერს მხოლოდ საკუთარი ინიციატივით აკეთებს და მას ამის უფლებას აძლევს, რადგან იგი ამ ეტაპზე კრემლისთვის სასარგებლოა? ანალიტიკოსების დიდი ნაწილი ყველაზე ცინიკურ ვერსიას ემხრობა: იოტი-სოდენადაც არ შეპარება ეჭვი, რომ ის აკეთებს მხოლოდ იმას, რასაც პუტინი ეუბნება! — აცხადებს ლიბერალი პოლიტიკოლოგი ანდრეი პონტკოვსკი. — ეს ხელისუფლების ნაქარვევი რეაქციაა იმაზე, რაც მოსკოვში დეკემბერში მოხდა.

რა თქმა უნდა, პოლიტიკოსები ადამიანები არიან და არა რობოტები და როგორც არ უნდა ხისტად იყოს ორგანიზებული მატრიცა, ყოველთვის არის შანსი, რომ მსახიობებმა მოულოდნელად გადაუხვიონ სცენარიდან, როგორც ეს სექტემბერში პროსოროვმა გააკეთა. ჩაუდგრა რა ამავად სათავეში კრემლის პროექტად მიჩნეულ ლიბერალურ პარტიას პრავოე ძელო, პროსოროვი დაუპირისპირდა სურკოვს იმ პოლიტიკოსების რაოდენობასთან დაკავშირებით, რომელთა შეყვანაც სურდა ოლიგარქს პარტიის შემადგენლობაში. სურკოვმა ეშმაკური მანევრების გამოყენებით გაიყვანა პრავოე ძელოს ლიდერი ჩარჩოებს მიღმა და აიძულა პროსოროვი, ჩაეტარებინა ძალზე ემოციური პრეს-კონფერენცია. მან დაადანაშაულა სურკოვი პარტიული ყრბობის დელეგატივით მანიპულირებაში, რათა მათ ხმა პროსოროვის წინააღმდეგ მიეცათ, და ყრბობაზე კლონი-დელეგატების ჩართვაშიც, რომლებიც მანამდე არავის ენახა. ქვეყანაში არის თოჯინების მამობრავებელი, რომელმაც დიდი ხნის წინ

მოახდინა პოლიტიკური სისტემის პრევატიზება! — განაცხადა პროსოროვმა მთელი მსოფლიოს პრესის გასაგონად. — მას ვლადისლავ იურის ძე სურკოვი ჰქვია. რეალური პოლიტიკა შეუძლებელია, სანამ პოლიტიკურ პროცესებს მართავენ ისეთი ადამიანები, როგორც სურკოვი! მართლაც! — გავიფიქრეთ ჩვენ ყველამ. ეს ხომ ყველამ ვიცოდით. პროსოროვმა აღგვიტყვა, რომ შესვდებოდა პუტინსაც და პრეზიდენტ მდევდევსაც და მიაღწევდა სურკოვის გადაყენებას. არ შეხვედრია, რაც გასაკვირი სულაც არ არის.

ახლად გამომცხვარმა კანდიდატმა ცოტა ხნის წინ განაცხადა, რომ არც სურკოვთან უსაუბრია და არც პუტინთან სექტემბრის შემდეგ, მაგრამ პრობლემას მოაგვარებს, როცა სურკოვის ხელმძღვანელი გახდება.

იმ ვითარების გათვალისწინებით, რომ პროსოროვმა კრემლის ყველაზე იდუმალ პოლიტიკურ მოღვაწეს ბოლო რაუნდი წააგო, ძალზე აბსურდულად გამოიყურება აზრი იმაზე, თითქოს ოლიგარქი ახლა ნამდვილად შეეჯახება სურკოვსა და მის უზენაეს ხელმძღვანელს — პუტინს. ოლიგარქმა, უბრალოდ, შეიძლება ყველაფერი დაკარგოს. სექტემბერში პროსოროვი იმ პატარა ბიჭს ჰგავდა, რომელსაც სათამაშო მოედანზე კანფეტები მოპარეს. ის შეეცადა დაეჩივლა აღმზრდელთან, მაგრამ მათ ურჩიეს, რომ შეგუებოდა და დასჯარგს. — ამბობს პონტკოვსკი.

გსურთ იმის მტკიცებულება, რომ სურკოვთან კონფლიქტი ნამდვილი იყო, ხოლო ეს ახალი ბრძოლა საპრეზიდენტო პოსტისთვის ყალბია? შეხედეთ, როგორ მოეკიდა ამ ორ ინციდენტს სახელმწიფოს მიერ მკაცრად კონტროლირებადი მასმედია. სექტემბერში სახელმწიფო ტელევიზიამ თავიდან საერთოდ არაფერი თქვა პროსოროვის მრისხანების გამოვლინებაზე, ხოლო კრემლის მიერ დაფინანსებულმა ინგლისურენოვანმა ტელესადგურმა რაშა თუდემ საკუთარ რეპორტაჟში პროსოროვის გადადგომის თაობაზე, არცაი ახსენა ოლიგარქის ბრალდებები სურკოვის წინააღმდეგ. ახლა კი ყველაფერი სხვაგვარად იყო. სახელმწიფო პრეველმა არხმა საღამოს საინფორმაციო გამოშვება მილიარდერის განცხადებით დაიწყო, ხოლო რაშა თუდემ ანახა ვიდეორეპორტაჟი სათაურით პროსოროვი პუტინის წინააღმდეგ ბრძოლაში ებმება. რაღა თქმა უნდა, არც ერთ და არც მეორე არხს არ უჩვენებია პროსოროვისეული პუტინის კრიტიკა, ვინაიდან არანაირი კრიტიკა არც ყოფილა.

ეჭვებს, რომ ყველაფერი ჩანსოპილია, ისიც ამბავრებს, რომ სექტემბერში გადაყენებულმა ფინანსთა მინისტრმა, პუტინის ძველმა თანამებრძოლმა ალექსეი კუდრინმა, პროსოროვის განცხადებამდე რამდენიმე სათით ადრე ინტერვიუ მისცა, რომელშიც ბრძანა, პოლიტიკაში დაბრუნება მსურს ლიბერალური პარტიის შემადგენლობაში. ოლიგარქმა კი განაცხადა, რომ მათ ბევრი საერთო შეხედულება აქვთ და შეთანხმდნობა გამორიცხული არ არის. რაღაც ძალზე უცნაურად დაემთხვა ეს ორი განცხადება ერთმანეთს დროში.

და ბრალდების ბოლო სამხილი: სურკოვის განსაკუთრებულად იშვიათი და მოკლე ინტერვიუ, რომელიც მან ერთ რუს ბლოგერს მისცა. სურკოვმა თქვა, რომ რუსეთს არ ჰყოფნის ლიბერალური პარტიები და რომ გალიზიანებულ ქალაქურ ელიტას უნდა მიეცეს წარმომადგენლობა პარლამენტში. კრემლს უყვარს ზემოდან მართვა და ამიტომაც ააღივლა იგი ასე ძალიან ქვემოდან ორგანიზებულმა პროტესტმა. ისე ჩანს, რომ პროექტი სახელწოდებით პროსოროვი — ეს სურკოვის გეგმაა, რომელსაც უნდა მიეცეს ლიბერალი რუსების ხმები. სამწუხაროდ, გეგმა იმდენად გამჭვირვალეა, რომ საეჭვოა, განხორციელდეს.

მაგრამ თუ ეს ყველაფერი მართლაც ბლევია, რაში სჭირდება ის პროსოროვს? მას სურს იყოს პრემიერ-მინისტრი პუტინის პრეზიდენტობისას! — ამტკიცებს ბელკოვსკი. — მან ეს რამდენჯერმე აღნიშნა პირად საუბრებში.

ამგვარი იდეა, რომელსაც შეუძლია დაბადოს ხელისუფლების განახლების განცდა, ძალზე მართლად უღერს, სანამ ამ ორი ადამიანის სიმაღლებებს შორის სხვაობას დაინახავ. ძალზე გასაკვირი და მოულოდნელი იქნება, თუ პოლიტიკოსი პუტინი, რომელიც შეპყრობილია მანოს იმიჯით, პრემიერად დანიშნავს მილიარდერ-კალათბურთელს, რომელიც მასზე 30 სანტიმეტრზე მეტით მაღალია. ამ შემთხვევაში ხომ მათი ერთობლივი ფოტოები სიცილს გამოიწვევს.

უფრო სავარაუდოა, რომ პროსოროვს ნაკლებმნიშვნელოვანი როლი შესთავაზეს ხელისუფლებაში, ან საერთოდაც არაფერს დაპირდნენ, უბრალოდ, აცნობეს ის სცენარი, რომელიც უნდა შეისწავლოს და მოიგოს.

ასეთი დამოკიდებულება პუტინსა და ოლიგარქებს შორის! — ამბობს პონტკოვსკი, — თუ ვინმე არ ასრულებს მის ნათქვამს, შეიძლება მყისიერად დაემშვიდობოს საკუთარ მილიარდებს!

სრულიად მოულოდნელი აღმოჩნდა მილიარდერი მისილ პროსოროვის განცხადება იმის თაობაზე, რომ განზრახული აქვს პრემიერ-მინისტრ ვლადიმერ პუტინს შეებრძოლოს რუსეთის პრეზიდენტის პოსტზე. მას შემდეგ, რაც ამ ნიკელის მაგნატმა და კლუბნიუ ჯერსი ნეთსის მფლობელმა სექტემბერში, მანამდე გაუგონარი საჯარო კრიტიკის ქარ-ცეცხლი დაატეხა თავს კრემლის მრისხანე პოლიტიკურ მოღვაწეს ვლადისლავ სურკოვს, ხოლო შემდეგ უარი განაცხადა კრემლისგან ნებადართული ლიბერალური ოპოზიციური პარტიის პრავოე ძელოს ხელმძღვანელობაზე და გაბრაზებულმა გაიჯახუნა კარი, იგი თითქმის აღარც ჩანდა. ანუ აღარ ჩანდა იმდენად, რამდენადც შეიძლებოდა უჩინარი დარჩენილიყო ორმეტრიანი მილიარდერი და ფლეიბოი.

მერე კი თითქოს არსაიდან უცბად გაისმა: მე მივიღე ჩემს ცხოვრებაში ყველაზე მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილება: განზრახული მაქვს ვიმონანლო საპრეზიდენტო არჩევნებში!

ამის გაგონებაზე მცირე ხნით კოლექტიურად ჩამოგვივარდა ყბა. ბოლო პერიოდში რუსეთში ბევრი რამ შეიცვალა. მძლავრი საპროტესტო გამოსვლები ბალოტინაიაზე პუტინისადმი ღია დაუმორჩილებლობის უპრეცედენტო დემონსტრაციად იქცა. ეს იყო მომენტი, რომლის შემდეგაც რუსული პოლიტიკა ძველებური უკვე აღარასდროს იქნება. თუმცა ეს არ არის რეველუციის პიკი. უკანასკნელი ოლიგარქი, რომელმაც სცადა პოლიტიკა ეთამაშა პუტინისეულ რუსეთში, ციმბირის ციხეში აღმოჩნდა. ნუთუ აქ იმდენი რამ შეიცვალა, რომ 18 მილიარდი დოლარის მფლობელი რუსი მზადაა ქონებით გარისკოს და პუტინთან ბრძოლაში ჩაებას მაშინ, როცა გამარჯვების რეალური შანსები მცირე აქვს?

არის თუ არა პროსოროვი პუტინის ვაჰატორივი მონინალმდებ?

მოკლე პასუხია არა! ბალოტინაიაზე დემონსტრაციის შემდეგ, როცა ცხადი გახდა, რომ ჩამოყალიბებული ქალაქური კლასი ხელისუფლების წინააღმდეგ გამოვიდა ღიად და დაუფარავად, კრემლმა გადაწყვიტა წინ წამოენია პროსოროვი, რათა საპროტესტო ენერჯია გაენერტირებინა. — განუცხადა ვებსაიტ გაზეტა.რუს კრემლის ყოფილმა მრჩეველმა სტანისლავ ბელკოვსკიმ.

აზრი იმის შესახებ, რომ თითქოს პროსოროვმა უბრალოდ იგრძნო ახალი პოლიტიკური ატმოსფეროს მომნიშვნელობა და პრეზიდენტობისათვის ბრძოლაში გადაეშვა თავით, კიდევ უფრო დაუჯერებლად უღერს, თუკი პრეს-კონფერენციაზე მის ქცევას ჩავუფიქრებთ. მას რომ ეს გადაწყვეტილება მართლაც ზემოდან ყოველგვარი ნებართვის გარეშე მიეღო, მაშინ პუტინის მემკვიდრეობა, მისი მმართველობის სტილი და ქმედებები მკვეთრად უნდა გაეკრიტიკებინა, უნდა ეთქვა, რომ საზოგადოებრივი აზრი მეტად ნელა იცვლება და რომ ვინც სწორედ იგი — მისილ პროსოროვია ის კაცი, ვინც შეძლებს ამ პროცესის დაჩქარებას ყველაზე უკეთ, რომ სწორედ იგი მოაშორებს რუს ხალხს იმპერატორს.

ამის მაგივრად პროსოროვმა ისიც კი არ თქვა, ეთანხმება თუ არა საპროტესტო მოძრაობის მოსაზრებებსა და ლოზუნგებს და გამოვა თუ არა ოპოზიციის მომდევნო მასობრივ მიტინგზე. მას არაფერი უთქვამს არც იმ საპრეზიდენტო პროგრამაზე, რომელიც უნდა იქცეს მისი წინასაარჩევნო ბრძოლის საფუძვლად. ადამიანისთვის, რომელიც აცხადებს, რომ ცხოვრების ყველაზე მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილება მიიღო, პროსოროვი რაღაც უსუსურად, დაბნეულად გამოიყურებოდა და ისე ჩანდა, თითქოს მითითებებს ელოდა.

ან როგორ უნდა ავხსნათ მისი უცნაური განცხადება იმის თაობაზე, რომ ერთი თვის განმავლობაში არანაირ ინტერვიუს არ მისცემს? ამას არაფრით არ შეიძლება ეწოდოს პრეზიდენტობის კანდიდატის ტრადიციული ქცევა, რომელიც